

WIADOMOŚCI ARCHIDIECEZJALNE

ORGAN URZĘDOWY ARCHIDIECEZJI KATOWICKIEJ

ARCHIDIECEZJA
KATOWICKA

WRZESIEŃ 2022

STOLICA APOSTOLSKA

137

Orędzie papieża Franciszka na XXXVII Światowy Dzień Młodzieży 2022 i 2023

Drodzy młodzi!

Temat Światowych Dni Młodzieży w Panamie brzmiał: „Oto ja służebnica Pańska, niech mi się stanie według słowa twego” (Łk 1, 38). Po tym wydarzeniu wyruszyliśmy w drogę ku nowemu celowi: spotkaniu w Lizbonie w 2023 r., pozwalając, by w naszych sercach rozbrzmiewało echem przynaglające zaproszenie Boga, by powstać. I tak, w 2020 r. rozważaliśmy słowa Jezusa: „Młodzieńcze, tobie mówię wstań!” (Łk 7, 14). Zaś w ubiegłym roku zainspirowaliśmy się postacią św. Pawła apostoła, do którego Zmartwychwstały Pan zwrócił się ze słowami: „Wstań! Ustanawiam cię świadkiem tego, co zobaczyłeś” (por. Dz 26, 16). Etap

drogi, który pozostał nam jeszcze do Lizbony, będziemy przemierzać wspólnie z Dziewicą z Nazaretu, która zaraz po zwiastowaniu „wstała i poszła z pośpiechem” (Łk 1, 39), żeby pomóc swej kuzynce Elżbiecie. Słowem, które łączy te trzy tematy jest czasownik powstać, który – o czym warto pamiętać – oznacza też „zmartwychwstać”, „obudzić się do życia”.

W tych ostatnich, tak trudnych czasach, kiedy ludzkość, doświadczona już traumą pandemii, rozdzielana jest dramatem wojny, Maryja otwiera dla wszystkich – a zwłaszcza dla was, ludzi młodych tak, jak ona – drogę bliskości i spotkania. Mam nadzieję i głęboko wierzę w to, że doświadczenie, które stanie się udziałem wielu z was w Lizbonie, w sierpniu przyszłego roku, stanie się nowym początkiem dla was młodych, a wspólnie z wami także dla całej ludzkości.

Maryja wstała

Po zwiastowaniu Maryja mogłaby skupić się na samej sobie, na zmartwieniach i obawach, związanych z jej nowym stanem. A jednak nie czyni tego, ale całkowicie ufa Bogu. Myśli raczej o Elżbiecie. Wstaje i wychodzi na światło słoneczne, tam, gdzie panuje życie i ruch. Choć szokująca zapowiedź anioła wywołała w jej planach „trzęsienie ziemi”, ta młoda kobieta nie pozwala się sparaliżować, ponieważ w jej wnętrzu znajduje się Jezus, moc zmartwychwstania. Nosi już w sobie Baranka złożonego w ofierze i zarazem wiecznie żywego. Maryja powstaje i wyrusza w drogę, ponieważ jest pewna, że Boże plany są najlepszym możliwym projektem jej życia. Maryja staje się świątynią Boga, obrazem pielgrzymującego Kościoła, Kościoła, który wychodzi i oddaje się na służbę, Kościoła niosącego Dobrą Nowinę!

Doświadczenie w swym życiu obecności zmartwychwstałego Chrystusa, spotkanie z Nim „żywym” – to największa duchowa radość, to eksplozja światła, wobec której nikt nie może pozostać „w bezruchu”. Natychmiast wprawia ona w ruch i przynagla do niesienia innym tej nowiny, do dawania świadectwa radości z tego spotkania. To właśnie ona ożywiała pośpiech pierwszych uczniów, w dniach, które nastąpiły po zmartwychwstaniu: „niewiasty więc pośpiesznie oddaliły się od grobu, z bojaźnią i wielką radością, i biegły oznajmić to Jego uczniom” (Mt 28,8).

W opisach zmartwychwstania, często występują dwa czasowniki: zbudzić oraz powstać. Za ich pomocą Pan przynagla nas do wyjścia ku światłu, do tego, byśmy dali się Mu prowadzić, abyśmy mogli wyjść poza progi wszystkich naszych zamkniętych drzwi. „Dla Kościoła jest to zna-

czący obraz. Także i my, jako uczniowie Pana i jako Wspólnota chrześcijańska, jesteśmy wezwani do szybkiego powstania, aby wejść w dynamiczną rzeczywistość zmartwychwstania i pozwolić się prowadzić Panu po drogach, które chce nam wskazać” (Homilia w Uroczystość świętych apostołów Piotra i Pawła, 29 czerwca 2022 r.).

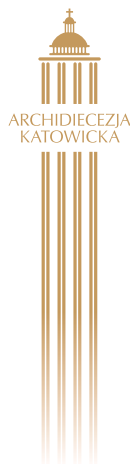
Matka Boża jest wzorem młodych ludzi będących w ruchu, którzy nie trwają bierni przed lustrem, podziwiając swoje odbicie, ani nie wpadają w „pułapki” sieci. Jest ona całkowicie zwrócona ku temu, co na zewnątrz. Jest kobietą paschalną, w stanie niekończącego się exodusu, wychodzenia poza siebie, ku wielkiemu Innemu, którym jest Bóg i ku bliźnim, braciom i siostram, zwłaszcza najbardziej potrzebującym, jak było to w przypadku jej kuzynki Elżbiety.

... i poszła z pośpiechem

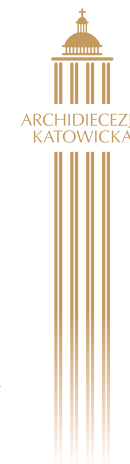
Św. Ambroży z Mediolanu pisze w komentarzu do Ewangelii wg św. Łukasza, że Maryja skierowała się pośpiesznie ku górą, ponieważ „pchnęła Ją do drogi obudzona pragnieniem pochodzącym z wewnętrznej radości i gorliwością w spełnieniu obowiązku. Dokąd Ona, wypełniona Bogiem, miała zmierzać z pośpiechem, jeśli nie ku górze? Łaska Ducha Świętego nie zna powolnych rachub” [Św. Ambroży, Wykład Ewangelii wg św. Łukasza, księga II, w. 19, tłum. ks. W. Eborowicz]. Pośpiech Maryi jest więc wyrazem troskliwego przynaglenia do służby, do radosnego głoszenia, do pełnej gotowości odpowiedzi na łaskę Ducha Świętego.

Maryja pozwoliła, by wyzwaniem stały się dla niej potrzeby jej starszej kuzynki. Nie wycofała się, nie pozostała obojętną. Myślała bardziej o innych, niż o sobie samej. I to wniosło w jej życie dynamizm i entuzjizm. Każdy z was może zadać sobie pytanie: w jaki sposób reaguję na potrzeby, jakie widzę wokół siebie? Czy myślę natychmiast o usprawiedliwieniu, by zwolnić się z obowiązku, czy też wykazuję zainteresowanie i oddaję siebie do dyspozycji? Oczywiście, nie możecie rozwiązać wszystkich problemów świata. Ale być może możecie zacząć od tych, które są najbliżej was, od spraw w waszej okolicy. Kiedyś ktoś powiedział Matce Teresie z Kalkuty: „To, co matka robi, jest zaledwie kroplą w oceanie”. A ona odpowiedziała: „Ale gdybym tego nie robiła, w oceanie byłoby o jedną kroplę mniej”.

Wobec konkretnej i pilnej potrzeby, należy działać pośpiesznie. Jak wiele osób na świecie czeka na odwiedziny kogoś, kto się nimi zajmie!

ARCHIDIECEZJA
KATOWICKA

ARCHIDIECEZJA
KATOWICKA

Ileż osób starszych, chorych, uwięzionych, iluż uchodźców potrzebuje naszego współczującego spojrzenia, naszych odwiedzin, jako brata lub siostry, pokonujących barierę obojętności!

Jaki „pośpiech” wprawia was w ruch, drodzy młodzi? Co sprawia, że czujecie się wezwani do tego, by się ruszyć – tak bardzo, że nie jesteście w stanie ustać w miejscu? Tak wiele osób – doświadczonych m.in. rzeczywistością pandemii, wojny, przymusowej migracji, ubóstwa, przemocy, kataklizmów – zadaje sobie pytanie: dlaczego mnie to spotyka? Dlaczego właśnie mnie? Dlaczego teraz? Tymczasem kluczowe pytanie naszej egzystencji brzmi: dla kogo jestem? (por. *Christus vivit*, 286).

Pośpiech młodej kobiety z Nazaretu jest pośpiechem właśnie tych, którzy otrzymali nadzwyczajne dary od Pana i nie mogą powstrzymać się przed dzieleniem się nimi, przed rozlewaniem na innych ogromnej łaski, której sami doświadczyli. Jest to pośpiech tego, kto umie przedkładać potrzeby innych ponad własne. Maryja jest przykładem młodej osoby, która nie traci czasu, próbując zwrócić na siebie uwagę lub poszukując uznania innych – jak zdarza się to wówczas, gdy uzależniamy się od „polubień” w mediach społecznościowych – ale wyrusza w poszukiwaniu najbardziej autentycznych więzi, wypływających ze spotkania, z dzielenia się, z miłości i służby.

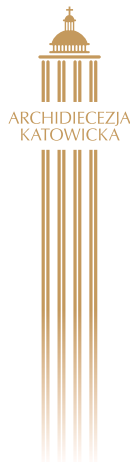
Od chwili zwiastowania, kiedy po raz pierwszy wyruszyła w odwiedziny do swej kuzynki Elżbiety, Maryja nie ustaje w przemierzaniu przestrzeni i czasów, odwiedzając swe dzieci, potrzebujące jej troskliwej pomocy. Nasze pielgrzymowanie, jeśli jest w nim obecny Bóg, prowadzi nas wprost do serca każdego z naszych braci i sióstr. Jak wiele świadectw otrzymujemy od osób „odwiedzonych” przez Maryję, Matkę Jezusa i naszą Matkę! W iluż miejscach na krańcach ziemi przez wieki – za sprawą objawień lub wyjątkowych łask – Maryja nawiedzała swój lud! Praktycznie nie ma miejsca na ziemi, którego by nie odwiedziła. Matka Boża pielgrzymuje pośród swego ludu, poruszona opiekuńczą czułością, biorąc na siebie zmartwienia i zmienne koleje losu. A gdziekolwiek znajduje się sanktuarium, kościół czy kaplica jej poświęcona, tam licznie przybywają Jej dzieci. Jak wiele mamy wyrazów ludowej pobożności! Pielgrzymki, święta, modlitwy błagalne, przyjmowanie w domach peregrynujących obrazów, a także wiele innych, to konkretne przykłady żywej relacji pomiędzy Matką Pana i Jej ludem, którzy wzajemnie się odwiedzają!

Dobry pośpiech zawsze popycha nas ku górze i ku innym

Dobry pośpiech zawsze kieruje nas ku górze. Istnieje też jednak pośpiech niewłaściwy, jak na przykład ten, który sprawia, że podchodzimy do życia w sposób powierzchowny i wszystko traktujemy z lekkodusznością, bez uwagi czy zaangażowania, bez prawdziwego uczestniczenia w tym, co robimy; to pośpiech, z jakim żyjemy, uczymy się, pracujemy, spotykamy się z innymi, bez angażowania w to naszej głowy, a jeszcze mniej serca. Zdarza się on też w naszych relacjach: w rodzinie, kiedy nigdy nie słuchamy tak naprawdę innych i nie poświęcamy im czasu; w przyjaźniach, kiedy oczekujemy, że przyjaciel będzie nas zabawiał i odpowiadał na nasze wymagania, lecz widząc, że przeżywa kryzys i nas potrzebuje, zaczynamy go unikać i kierujemy się ku komuś innemu; w naszych relacjach uczuciowych, między zakochanymi, gdzie dwie osoby będące razem, rzadko wykazują się cierpliwością, by dogłębnie poznać się nawzajem. Takie samo podejście możemy okazywać w szkole, w pracy i w innych przestrzeniach codziennego życia. Cóż, trudno by wszystkie te sprawy przeżywane w pośpiechu, wydały owoce. Istnieje ryzyko, że pozostaną jałowe. Tak, jak czytamy w Księdze Przysłów: „Zamiary pracowitego [prowadzą] do zysku, a wszystkich śpieszących się – do straty” (Prz 21, 5).

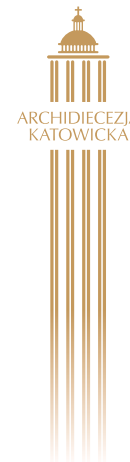
Kiedy Maryja przybywa wreszcie do domu Zachariasza i Elżbiety, dochodzi tam do wspaniałego spotkania! Elżbieta doświadcza na sobie cudownego działania Boga, który obdarza ją synem, choć sama jest już w podeszłym wieku. Miałaby wszelkie podstawy, żeby mówić przede wszystkim na swój temat, jednak nie jest skupiona na sobie, ale zwraca się do swej młodej kuzynki, by powitać Ją i owoc Jej łona. I gdy tylko słyzy Jej pozdrowienie, Elżbieta zostaje napełniona Duchem Świętym. Takie niespodzianki i nagle powiewy Ducha mają miejsce wówczas, kiedy żyjemy w sposób prawdziwie gościnny, kiedy w centrum stawiamy gościa, a nie nas samych. Widzimy to także w historii Zacheusza. W Ewangelii wg św. Łukasza czytamy: „Gdy Jezus przyszedł na to miejsce [gdzie znajdował się Zacheusz], spojrzał w górę i rzekł do niego: «Zacheuszu, zejdź prędko, albowiem dziś muszę się zatrzymać w twoim domu». Zezszedł więc z pośpiechem i przyjął Go rozradowany” (Łk 19,5-6).

Wielu z nas zdarzyło się, że Jezus niespodziewanie wyszedł nam na spotkanie: to w Nim po raz pierwszy doświadczyliśmy bliskości, szacunku, braku uprzedzeń i potępienia, miłosiernego spojrzenia, którego nigdy nie spotkaliśmy u innych. A to nie wszystko, poczuliśmy też, że Je-

ARCHIDIECEZJA
KATOWICKA

STOLICA APOSTOLSKA

ARCHIDIECEZJA
KATOWICKA

STOLICA APOSTOLSKA

zusowi nie wystarczało spoglądanie na nas z oddali, ale chciał być blisko nas i dzielić z nami swoje życie. Radość z tego doświadczenia wzbudziła w nas pośpiech, by Go przyjąć, pilną potrzebę bycia z Nim i lepszego poznania Go. Elżbieta i Zachariasz ugościli Maryję i Jezusa! Uczmy się od tych dwojga starszków, co znaczy gościnność! Zapytajcie waszych rodziców, dziadków i najstarszych członków waszych wspólnot, co znaczy dla nich być gościnnym wobec Boga i wobec innych. Warto, byście wysłuchali doświadczeń tych, którzy was poprzedzili.

Drodzy młodzi, nadszedł czas, by z pośpiechem wyruszyć ku konkretnym spotkaniom, ku prawdziwemu przyjęciu tego, kto jest inny niż my, tak, jak dzieje się to w przypadku młodej Maryi i starszej już Elżbiety. Tylko w ten sposób będziemy mogli pokonać odległości dzielące pokolenia, klasy społeczne, kultury etniczne i wszelkiego rodzaju grupy oraz kategorie, a także wojny. Dla rozbitej i podzielonej ludzkości, młodzi ludzie zawsze są nadzieją na nową jedność. Ale tylko wówczas, gdy posiadają pamięć. Tylko wtedy, kiedy słuchają o dramatach i marzeniach osób starszych. „Nie jest przypadkiem, że wojna powróciła do Europy w czasie, gdy odchodzi pokolenie, które doświadczyło jej w ubiegłym wieku” (Orędzie z okazji II Światowego Dnia Dziadków i Osób Starszych, 24 lipca 2022 r.). Potrzeba przymierza pomiędzy młodzieżą a starszymi, aby nie zapomnieć nauki płynącej z historii, aby przezwyciężyć polaryzacje i ekstremizmy współczesnych czasów.

Pisząc do Efezjan, św. Paweł oznajmiał: „Ale teraz w Chrystusie Jezusie wy, którzy niegdyś byliście daleko, staliście się bliscy przez krew Chrystusa. On bowiem jest naszym pokojem. On, który obie części [ludzkości] uczynił jednością, bo zburzył rozdzielający je mur – wrogość” (Ef 2, 13-14). Jezus jest Bożą odpowiedzią na wyzwania ludzkości w każdym czasie. I tę odpowiedź Maryja niesie w sobie, kiedy udaje się na spotkanie z Elżbietą. Największym prezentem, jakim obdarza swą podeszłą wiekiem krewną, jest przyniesienie jej Jezusa. Z pewnością także Jej konkretna pomoc była cenna. Jednak nic nie mogłoby wypełnić domu Zachariasza tak wielką radością, ani tak wielkim znaczeniem, jak obecność Jezusa w łonie Dziewicy Maryi, która stała się żywym tabernakulum Boga. W tej górskiej okolicy Jezus przez samą swą obecność i bez wypowiedzenia choćby jednego słowa, wygłasza swe pierwsze „kazanie na górze”: ogłasza w ciszy błogosławieństwo maluczkich i pokornych, którzy powierzają się Bożemu miłosierdziu.

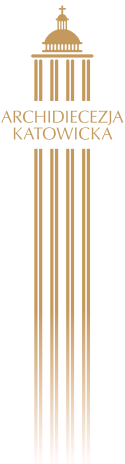
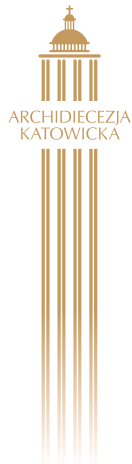
Moim przesłaniem dla was, młodych, i zarazem wielkim przesłaniem, które niesie Kościół jest Jezus! Tak, tym przesłaniem jest On sam, Jego nieskończona miłość wobec każdego z nas i Jego zbawienie i nowe życie, które nam dał. Zaś Maryja jest dla nas wzorem, jak przyjąć w naszym życiu ten ogromny dar i jak ogłaszać go innym, stając się tymi, którzy niosą cierpiącej ludzkości Chrystusa, Jego współczującą miłość i hojną służbę.

Wszyscy razem do Lizbony!

Maryja była dziewczyną, podobną do wielu z was. Była jedną z nas. Tak pisał o niej bp Tonino Bello: „Święta Maryjo (...) wiemy, że została przeznaczona do żeglowania po pełnym morzu. Lecz jeśli zmuszamy Cię do pływania przy brzegu, to nie dlatego, że chcemy Cię ograniczyć, ale dlatego, że pragniemy Cię widzieć blisko plaż naszego zniechęcenia. W ten sposób możemy uświadomić sobie, że my również jesteśmy powołani, podobnie jak Ty, do żeglugi po oceanach wolności” [A. Bello, Maryja, Kobieta naszych czasów, Wydawnictwo Sumus, Zielonka 2019, s. 21].

Jak przypominałem w pierwszym orędziu z tej trylogii, to z Portugalii w XV i XVI w. wielu młodych ludzi – a wśród nich liczni misjonarze – wyruszało ku nieznanym światom, także po to, by podzielić się z innymi ludami i narodami doświadczeniem spotkania Jezusa (por. Orędzie ŚDM 2020). I to tę ziemię Maryja zechciała w szczególny sposób odwiedzić na początku XX w., kiedy to z Fatimy zwróciła się do całego świata z potężnym i zadziwiającym orędziem o Bożej miłości, wzywając do nawrócenia i do prawdziwej wolności. Wobec każdego i każdej z was ponawiam moje serdeczne zaproszenie do udziału w tej wielkiej międzykontynentalnej pielgrzymce ludzi młodych, której kulminacją będą Światowe Dni Młodzieży w Lizbonie, w sierpniu przyszłego roku. Przypominam wam też, że 20 listopada bieżącego roku, w uroczystość Chrystusa Króla Wszechświata, będziemy obchodzić Światowy Dzień Młodzieży w Kościołach lokalnych na całym świecie. A w związku z nim, wielką pomocą dla tych, którzy działają w duszpasterstwach młodzieży może być niedawny dokument, opublikowany przez Dykasterię ds. Świeckich, Rodziny i Życia – Wskazówki duszpasterskie dotyczące celebracji ŚDM w Kościołach partykularnych.

Drodzy młodzi, marzę o tym, byście podczas ŚDM mogli na nowo doświadczyć radości spotkania z Bogiem oraz z braćmi i siostrami. Po długim okresie rozłąki i izolacji – z Bożą pomocą – odkryjemy w Lizbo-

nie radość braterskiego uścisku pomiędzy narodami i pokoleniami, uścisku pojednania i pokoju, uścisku nowego misyjnego braterstwa! Niech Duch Święty rozпали w waszych sercach pragnienie powstania i radość wspólnego wędrowania w stylu synodalnym, odrzucając fałszywe granice. Czas na powstanie jest teraz! Powstańmy w pośpiechu! I tak, jak Maryja, nieśmy w sobie Jezusa, by móc głosić Go wszystkim! W tym pięknym okresie waszego życia, idźcie naprzód i nie odkładajcie tego, co Duch może w was dokonać!

Z serca błogosławię waszym marzeniom i waszej drodze.

FRANCISZEK

Rzym, u św. Jana na Lateranie,

15 sierpnia 2022 roku, w Uroczystość Wniebowzięcia NMP

EPISKOPAT POLSKI

138

Słowo

z okazji rozpoczęcia nowego roku szkolnego 2022/2023

Rozpoczynany nowy rok szkolny jest darem Pana Boga dla nas wszystkich. Chcemy tworzyć wspólnotę, być razem, uczyć się i pracować nad sobą, każdy według swej roli i powołania. Chcemy razem podejmować wyzwania, które przynosi nowy rok szkolny i katechetyczny.

Program duszpasterski na najbliższy rok zaprasza nas do wiary w Kościół Chrystusowy. Odkrywajmy piękno Kościoła jako wspólnoty, w której możemy doświadczać obecności i działania Boga. Okazją ku temu jest formacja w wielu grupach i ruchach religijnych działających w naszych parafiach. Włączajmy się w życie tych różnorodnych wspólnot formacyjnych. Jest to zaproszenie do wszystkich nas zaangażowanych w wychowanie. Szczególnym czasem doświadczenia Kościoła Chrystusowego będą organizowane w przyszłym roku Światowe Dni Młodzieży

w Lizbonie. Skorzystajmy z tej szansy pogłębienia swojej wiary w Chrystusa i Jego Kościół.

W duchu wiary w Kościół Chrystusowy bądźmy otwarci na wszystkich, których spotkamy na naszej drodze życia. Nieśmy ofiarnie pomoc dla naszych braci i siostr z Ukrainy. W naszych szkołach i rodzinach okazaliśmy im w ostatnim czasie tak wiele serca i gościnności. Dziękując za to dobro, twórzmy nieustannie wspólnotę, w której jest miejsce dla każdego.

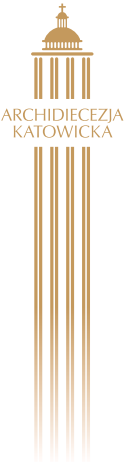
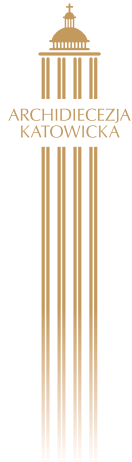
Drodzy Uczniowie! Jesteście bardzo ważnymi członkami Kościoła. Bądźcie posłańcami pokoju Bożego dla swoich kolegów i koleżanek. Czas nauki niech będzie nawiązywaniem i pogłębianiem osobistej relacji z Chrystusem obecnym w Kościele. Otoczcie troską szczególnie tych, którzy przeżywają różnorodne problemy osobiste. Pandemia spowodowała, że wielu młodych ludzi zaczęło cierpieć i odczuwać różne lęki. Starajmy się ich zauważyć, okazując im bliskość i wsparcie.

Drodzy Nauczyciele! Jesteście nam bardzo potrzebni. Bez Was młodzi ludzie tracą możliwość kształcenia się i wychowania. Niech Was nigdy nie zabraknie! Nie zatraćcie poczucia własnego wybrania i potrzeby Waszej nauczycielskiej misji. Dziękujemy Wam za Wasz trud i poświęcenie.

W sposób szczególny dziękujemy wszystkim Nauczycielom religii i Katechetom. Wasza posługa pomaga młodym odkrywać piękno Kościoła Chrystusowego. Bądźcie silni wobec wszystkich trudności. Podejmujcie wysiłek własnej formacji, aby nauczanie było na najwyższym poziomie. Zachęcajcie swoich bliskich i znajomych do wyboru studiów dających przygotowanie do pracy katechetycznej. Ufam, że dzięki naszemu wspólnemu zaangażowaniu nie zabraknie osób chętnych do nauczania religii. Odrzućmy lęki spowodowane myśleniem, że lekcja religii jest przedmiotem trudnym lub niepewnym co do swej przyszłości. Postrzegajmy lekcję religii jako pracę piękną, pewną i potrzebną.

Was, Drodzy Rodzice, proszę o pomoc i życzliwość w dziele wychowania waszych pociech. Miejcie staranie o wychowanie religijne Waszych dzieci. Posyłajcie Wasze dzieci na lekcje religii. Wśród całej troski o wychowanie niech nie zabraknie troski o Pana Boga w życiu Waszych dzieci.

Przeżyjmy twórczo XII Tydzień Wychowania, który rozpocznie się w naszej Ojczyźnie w niedzielę 11 września. Hasłem będą słowa Jezusa

zaczepnięte z Ewangelii św. Jana: „Ja jestem drogą, prawdą i życiem” (J 14, 6). Odkrywajmy w Chrystusie drogę i sens wychowania.

Na nowy rok szkolny życzymy wszystkim Bożego błogosławieństwa.

BP WOJCIECH OSIAL

w imieniu Komisji Wychowania Katolickiego KEP
Warszawa-Łowicz, 1 września 2022 roku

139

Oświadczenie

w sprawie Raportu o stratach poniesionych przez Polskę w wyniku agresji i okupacji niemieckiej w latach 1939-1945

1. W kontekście opublikowanego – dnia 1 września 2022 roku – Raportu o stratach poniesionych przez Polskę w wyniku agresji i okupacji niemieckiej w latach 1939-1945 chciałbym zwrócić uwagę, że poruszane w tym raporcie kwestie należy rozpatrywać w kontekście wieloletniego procesu polsko-niemieckiego pojednania.

Jego początkiem był list polskich biskupów do biskupów niemieckich z roku 1965 (Orędzie biskupów polskich do ich niemieckich braci w Chrystusowym urzędzie pasterskim, 18 listopada 1965). Tamtego roku biskupi polscy pisali: „W tym jak najbardziej chrześcijańskim, ale i bardzo ludzkim duchu, wyciągamy do Was (...) nasze ręce oraz udzielamy wybaczenia i prosimy o nie”. List ten szybko uznano za jeden z najważniejszych dokumentów pokojowych tamtych czasów.

Po latach możemy stwierdzić, że tamten dokument okazał się proroczy. Rozpoczął proces pojednania między Polakami i Niemcami, bez lekceważenia dokonanych zbrodni, bez zapominania o ofiarach i bez zamykania się w poczuciu doznanych krzywd.

2. Trwający wiele dziesięcioleci polsko-niemiecki dialog pojednania prowadzony był w duchu, który św. Jan Paweł II przedstawił w następujący sposób: „Przebaczenie nie sprzeciwia się bynajmniej poszukiwaniu

prawdy, ale wręcz domaga się prawdy. Dokonane zło musi zostać rozpoznane i w miarę możliwości naprawione” (Jan Paweł II, Przebaczyć, a znasz pokój, Orędzie na XXX Światowy Dzień Pokoju 1 stycznia 1997).

Miłosierdziu i przebaczeniu – zwłaszcza w życiu politycznym – muszą jednak towarzyszyć roztropność i sprawiedliwość. „Nie istnieje (...) żadna sprzeczność między przebaczeniem a sprawiedliwością. Przebaczenie bowiem nie usuwa ani nie umniejsza konieczności naprawienia zła, będącej nakazem sprawiedliwości” (Jan Paweł II, tamże).

Zadaniem Kościoła jest przypomnienie o wartości nawrócenia, przebaczenia i pojednania. Do decydowania o praktycznych formach przywrócenia sprawiedliwości powołane są instytucje państwowe. Niech więc naszym wspólnym pragnieniem będzie, aby dwa pojednane ze sobą narody, polski i niemiecki, kierowały swój wzrok ku lepszej przyszłości.

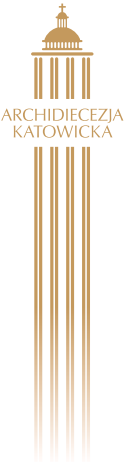
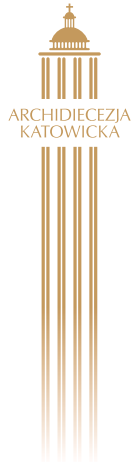
ABP STANISŁAW GADECKI

Metropolita Poznański, Przewodniczący KEP
Warszawa, 3 września 2022 roku

140

Komunikat z okazji 108. Światowego Dnia Migranta i Uchodźcy w Kościele (25 września 2022)

W ostatnim czasie na wiele sposobów towarzyszymy przybywającym do naszego kraju uchodźcom, których horror wojny w Ukrainie zmusił do opuszczenia własnych domów. Niosą oni z sobą doświadczenia śmierci bliskich i okrucieństwa niszczących nie tylko domy, ale także życiowe plany i marzenia. Równocześnie do naszego kraju ciągle przybywają poszukujący poprawy swojej sytuacji bytowej migranci, z których pracy korzystamy. W takiej sytuacji nadzwyczaj aktualnie brzmi proponowane przez papieża Franciszka hasło tegorocznego Orędzia na 108. Światowy Dzień Migranta i Uchodźcy: „Budować przyszłość z migran-

tami i uchodźcami”. Sytuacja przybywających migrantów i uchodźców otwiera coraz wyraźniej perspektywę tworzenia wspólnej przyszłości w Polsce.

Otwartość i solidarność względem cudzoziemca nie są dla chrześcijanina wyłącznie odruchem humanitarnym, lecz nade wszystko praktykowaniem religijnych nakazów, stają się moralną powinnością. Jak pisał św. Jan Paweł II, jednym z wyrazów katolicyzmu jest gościnność okazana cudzoziemcowi, niezależnie od wyznawanej przez niego religii, odrzucenie wszelkich barier i dyskryminacji rasowej oraz uznanie osobowej godności każdego człowieka, czemu winna towarzyszyć aktywna obrona jego niezbywalnych praw (Orędzie na Światowy Dzień Migranta i Uchodźcy, 1998 r.).

W centrum naszej uwagi znajdują się zwłaszcza uchodźcy: zarówno przybywający do nas z Ukrainy, jak i z innych naznaczonych przemocą czy niesprawiedliwością regionów świata. W każdym z nich jest obecny Jezus zmuszony, jak w czasach Heroda, do ucieczki, aby siebie ocalić. Jesteśmy wezwani, by w ich twarzach rozpoznać oblicze Chrystusa głodnego, spragnionego, nagiego, chorego, obcego i więźnia, który jest dla nas wyzwaniem (por. Mt 25, 31-46, Orędzie na Światowy Dzień Migranta i Uchodźcy, 2020). Aktualny jest zatem apel o humanitarne traktowanie wszystkich poszukujących w Polsce schronienia i lepszego życia, niezależnie od ich statusu, narodowości czy miejsca przekraczania polskiej granicy. Ich godność nie może być nigdy ograniczana czy zawieszana przez jakiegokolwiek prawo.

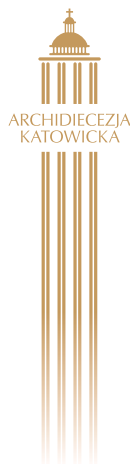
Należy wyrazić wdzięczność tym, którzy nie ustają w niesieniu pomocy uchodźcom. Usłyszeliśmy bowiem i w niespotykany dotąd sposób odpowiedzieliśmy na słowa Jezusa „Wy dajcie im jeść” (Mt 14,16). Staliśmy się świadkami cudu rozmnożenia naszego polskiego chleba. Dziękujemy Caritas Polska, parafiom, organizacjom społecznym, lokalnym społecznościom i całej rzeszy ludzi dobrej woli, którzy – pomagając – dają świadectwo prawdziwie chrześcijańskiej postawy. Żaden bezinteresowny gest i okazane wsparcie nie będą przez Boga zapomniane.

Jednak wraz z upływającym czasem osłabiać się może zaangażowanie społeczeństwa. Prośmy naszego Pana, aby nie pozwolił nam przyzwyczaić się do niedoli bliźniego. Niech nie gaśnie ten zapał, który przemienia także nas samych. W encyklice „Fratelli tutti” papież Franciszek zwraca uwagę, że ten, kto nie żyje w braterskiej bezinteresowności, czyni

ze swojego życia zachłanny handel, zawsze odmierzając to, co daje i co otrzymuje w zamian. Czasem wystarczy niewiele: nawet drobny, życzliwy gest, będący wyrazem braterskiej miłości, może być dla przybyszów ważnym znakiem naszej otwartości na ich potrzeby.

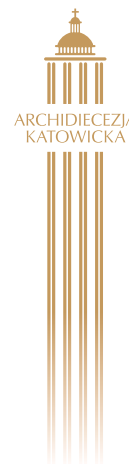
Bardzo ważne jest, aby troska o uchodźców i migrantów nabrała charakteru systemowego. Niezbędne jest współdziałanie instytucji państwowych, samorządowych i organizacji pozarządowych, jak również parafii. Pilnym wyzwaniem jest podjęcie trudu mądrego procesu integracji przybyszów we „wspólnym domu”. Roztropnie zaplanowana integracja pozwala także oczekiwać od przybyszów, aby odnosili się w sposób otwarty i pozytywny do społeczeństwa, które ich przyjmuje, przestrzegali jego porządku, legalności i bezpieczeństwa społecznego („Przyjęcie Chrystusa w uchodźcach i przymusowo przesiedlonych”, 2017). Bezpieczna integracja jest potrzebna społeczeństwu przyjmującemu i osobom przyjmowanym. Wówczas współżycie społeczne może zostać oparte na mądrych, ale i wymagających zasadach. Do społeczności przyjmującej należy zatem stworzenie odpowiednich warunków i społecznego klimatu współżycia, które będą sprzyjać integracji. Uchodźcy i migranci wniosą do naszego społeczeństwa tyle, ile damy im możliwość wnieść.

Ważną rolę w towarzyszeniu uchodźcom i migrantom może pełnić parafia. Św. Jan Paweł II przypominał, że parafia oznacza dom gościnny otwarty na przybyszów, przyjmuje wszystkich i nie dyskryminuje nikogo, bo nikt nie jest w niej obcy. Wskazywał także, że dla wspólnoty parafialnej troska o cudzoziemców nie stanowi ubocznej działalności, lecz jest obowiązkiem wpisanym w jej instytucjonalne zadania (Orędzie na Światowy Dzień Migranta i Uchodźcy, 1999). Zachęcamy duszpasterzy, od których gotowości do inicjowania działań wiele dziś zależy, aby wraz ze swoimi parafianami starali się czynić z parafii prawdziwe szkoły gościnności. Godne poparcia i promowania są inicjatywy organizowania kursów języka polskiego i znajomości polskiej kultury, adaptacji starych lub budowy nowych mieszkań chronionych, klubów integracji, centrów pomocy cudzoziemcom, które posłużą obcokrajowcom, a w dalszej perspektywie mogą stać się oazami pomocy wszelkim grupom potrzebujących wsparcia i integracji w społeczeństwie. Równie istotne wydają się działania Kościoła na poziomie parafii na rzecz integracji społecznej poprzez wsparcie ukraińskich rodzin w opiece nad dziećmi i ich edukacji (pomoc w odrabianiu lekcji, dodatkowa nauka polskiego dla dzie-

ARCHIDIECEZJA
KATOWICKA

EPISKOPAT POLSKI

ARCHIDIECEZJA
KATOWICKA

EPISKOPAT POLSKI

ci). Działania na poziomie szkoły wymagają wsparcia również poza nią. Musimy mieć jednocześnie na uwadze, że podstawę tożsamości stanowią kultura i język/i kraju pochodzenia, co powinniśmy przyjąć ze zrozumieniem i szacunkiem. Podejmowane dzisiaj inicjatywy na rzecz Ukraińców mogą wytyczyć na przyszłość wzorce działań na rzecz migrantów i uchodźców w ogóle.

Wezwanie św. Piotra okazujcie sobie wzajemną gościnność bez szemrania! (1P 4,9) jednoznacznie kształtuje nasze postawy również względem uchodźców i migrantów. Czyż dobroć może być zarezerwowane jedynie dla swoich? W przeciwnym razie grozi nam, że ludzkie dramaty zostaną wykorzystane do rozgrywek politycznych, rozbudzania niebezpiecznych ksenofobicznych nastrojów i podsycania poczucia niesprawiedliwości społecznej. Nic nie może usprawiedliwić praktyki, gdy pracodawcy, wykorzystując trudne położenie przybyszów, mierzą wartość ich pracy gorszą miarą niż rodzimych pracowników.

W formowaniu postaw względem uchodźców i imigrantów nie do przecenienia rolę odgrywają media. Mogą one współtworzyć kulturę solidarności, ale też kreować uprzedzenia i podsycać atmosferę zagrożenia. Pobudzanie niechęci i wrogości względem znajdujących się w trudnym położeniu przybyszów jest działaniem szczególnie niegodziwym. Wszyscy jesteśmy zobowiązani do tego, aby promować pozytywny przekaz solidarności w stosunku do migrantów, osób ubiegających się o azyl oraz uchodźców („Odpowiedź uchodźcom i migrantom...”, 2017).

Do wszystkich przybyszów kierujemy słowa braterskiej miłości. Chcemy Was zapewnić o pełnej solidarności, życzliwości i otwartości na Wasze potrzeby. W zmaganiu z trudnościami nie jesteście i nie pozostaniecie sami. Łączymy się z Wami we wspólnocie bólu i współczucia, ale i wypływającego z wiary przekonania, że barbarzyństwo i niesprawiedliwość nigdy nie mają ostatniego słowa.

Apelujemy do wiernych o modlitwy o pokój, sprawiedliwość społeczną i ustanie przyczyn przymusowych migracji. Prośmy o potrzebne siły dla przybyszów, jak również dla nas samych, dla tych, którzy ich przyjmują. Pamiętajmy w modlitwie o tysiącach uchodźców i migrantów, którzy co roku tracą życie na różnych migracyjnych i uchodźczych szlakach, w drodze do lepszego świata. Módlmy się także za nas samych, abyśmy rozbudzali w sobie i w naszych środowiskach postawy prawdziwej gościnności i autentycznego braterstwa.

Naszemu wysiłkowi w goszczeniu uchodźców i migrantów niech towarzyszy błogosławieństwo Boże.

BP KRZYSZTOF ZADARKO

Przewodniczący Rady KEP ds. Migracji, Turystyki i Pielgrzymek
Warszawa, 2 września 2022 roku

141

Blask Prawdy

List pasterski Episkopatu Polski
zapowiadający obchody XXII Dnia Papieskiego

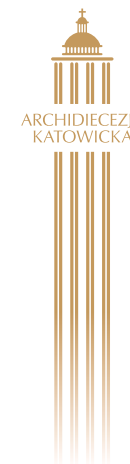
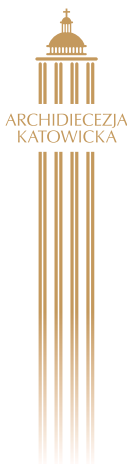
Umiłowani w Chrystusie Panu Siostry i Bracia!

Dziesięciu trędowatych, którzy spotkali Jezusa na pograniczu Samarii i Galilei doświadczyło cudu uzdrowienia tylko z uwagi na posłuszeństwo słowom Jezusa (por. Łk 17,14). Podobnie było w przypadku Syryjczyka Naamana, który realizując nakaz proroka Elizeusza siedmiokrotnie zanurzył się w rzece Jordan (por. 2 Krl, 5,14). W ten sposób Pan Bóg w swoim Słowie ukazuje istotę aktu wiary, która wyraża się nie tylko w intelektualnej znajomości prawdy objawionej, ale przede wszystkim w dokonywaniu w jej świetle codziennych wyborów. Wiara [bowiem] to decyzja, która prowadzi do (...) zaufania i zawierzenia Chrystusowi i pozwala nam żyć tak, jak On żył (VS, 88).

Przeżywając już za tydzień, w niedzielę 16 października, XXII Dzień Papieski, pod hasłem Blask prawdy, chcemy wrócić do orędzia, które św. Jan Paweł II zawarł w *Veritatis splendor*. Celem encykliki, której polskie tłumaczenie tytułu brzmi Blask prawdy, jest przypomnienie fundamentów moralności chrześcijańskiej. Pomimo prób jej zniekształcania lub podważania jest ona nadal dobrą propozycją, która może uczynić życie człowieka szczęśliwym.

I. Kryzys pojęcia prawdy

Współcześnie coraz częściej kwestionuje się istnienie prawa naturalnego, zapisanego w duszy człowieka. Podważa się również powszechność i niezmienność jego nakazów. Dramatyczność obecnej sytuacji – jak

wskazywał św. Jan Paweł II – w której wydają się zanikać podstawowe wartości moralne, w znacznej mierze uzależniona jest od utraty poczucia grzechu (Katecheza. 25 sierpnia 1999 r. Rzym). Człowiek ulega bowiem pokusie, że może zająć miejsce Boga i sam określać co jest dobre, a co złe (por. Rdz 3,4). W efekcie prawdę uzależnia się od woli większości, grup interesów, okoliczności, kontekstów kultury, mody oraz indywidualnych osądów poszczególnych ludzi. Wtedy każde zachowanie jest uznawane za normę postępowania, a wszystkie poglądy są ze sobą równe.

Gdy coraz trudniej odróżnić prawdę od fałszu, zatarciu ulegają także granice między faktem a opinią, reklamą a zmyślnym kłamstwem. Podczas korzystania z Internetu nieustannie towarzyszą nam algorytmy. Dobierają one wyszukiwane i przeglądane przez nas treści tak aby były jak najbardziej dostosowane do naszych zainteresowań i oczekiwań. To jednak utrudnia konfrontację z alternatywnymi opiniami, a w efekcie dotarcie do obiektywnej prawdy. Użytkownicy mediów społecznościowych często nie kierują się już chęcią autentycznej prezentacji siebie, ale przygotowywane materiały dostosowują do oczekiwań odbiorców. W pogoni za popularnością, przekraczają granice moralności, dobrego smaku czy prywatności. W przestrzeni medialnej mamy coraz częściej do czynienia z tzw. faktami alternatywnymi (ang. fake news). Konsekwencją tego jest spadek zaufania do wszelkich publikowanych treści. W erze postprawdy nie tylko mamy prawdę i kłamstwo, lecz także pojawia się trzecia kategoria niejednoznacznych stwierdzeń tj. mijanie się z prawdą, przesada, koloryzowanie rzeczywistości.

W świecie, w którym zanika umiejętność rozróżniania prawdy od kłamstwa kultura zamyka się także na sens oraz wartość człowieczeństwa. Wypaczeniu ulegają takie pojęcia jak miłość, wolność, wspólnota a także samo określenie osoby ludzkiej i jej praw. Żyjemy w czasach w których osoby stają się przedmiotem użycia, podobnie jak używa się rzeczy (GS, 13). Tragicznym potwierdzeniem tego procesu jest aborcja, którą ukazuje się jako „prawo wyboru” małżonków, a zwłaszcza kobiety. Dzieci traktowane są jako przeszkoda w rozwoju rodziców, a rodzina staje się instytucją ograniczającą wolność swoich członków. Procesy te uderzają w filary cywilizacji i kwestionują dziedzictwo kultury chrześcijańskiej.

II. Nierozzerwalny związek pomiędzy prawdą, dobrem i wolnością

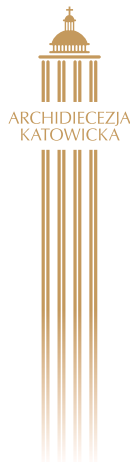
Odnowa życia moralnego może dokonać się jedynie poprzez ukazanie prawdziwego oblicza wiary chrześcijańskiej, która nie jest zbiorem tez wymagających przyjęcia i zatwierdzenia przez rozum. Jest natomiast poznaniem Chrystusa (VS, 88). Dlatego tak ważna dla Kościoła i świata jest Encyklika o „blasku prawdy” (Veritas splendor). Jedynie blask Prawdy, którą jest Jezus, może oświecić umysł tak, by człowiek mógł odkryć sens swojego życia i powołania oraz odróżnić dobro od zła.

Fundamentem moralności chrześcijańskiej jest naśladowanie Chrystusa. Jego słowa, czyny i przykazania tworzą moralną regułę życia chrześcijańskiego. Człowiek jednak nie potrafi o własnych siłach iść za Chrystusa. Staje się to możliwe dzięki otwartości na dar Ducha Świętego. Owocem Jego działania jest nowe serce (por. Ez 36,26), które pozwala odkryć człowiekowi Prawo Boże już nie jako przymus, ciężar i ograniczenie wolności, ale jako dobro, które chroni go przed niewolą grzechu. Prawda, którą przynosi Chrystus staje się tym samym mocą, która wyzwala człowieka. W ten sposób odkrywa on, że wolność człowieka i Boże prawo nie są ze sobą sprzeczne, ale przeciwnie – wzajemnie się do siebie odwołują (VS, 17). Istota wolności wyraża się bowiem w darze z siebie w służbie Bogu i ludziom. Zdając sobie sprawę z wysokich standardów tego zadania, jak i ze słabości ludzkiej kondycji, Kościół oferuje człowiekowi Boże miłosierdzie, które pozwala mu przezwyciężyć jego słabości.

Harmonia między wolnością a prawdą wymaga niekiedy ofiar i trzeba za nią płacić wysoką cenę. W określonych sytuacjach przestrzeganie prawa Bożego bywa trudne, nigdy jednak nie jest niemożliwe. Potwierdza to Kościół wynosząc do chwały ołtarzy licznych świętych, którzy słowem i czynem świadczyli o prawdzie moralnej aż do męczeństwa, woleli umrzeć niż popełnić grzech. Także każdy z nas jest powołany do składania takiego świadectwa wierze, nawet za cenę cierpienia i ofiar.

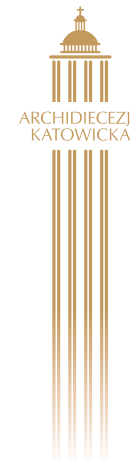
III. Formacja sumienia

Przestrzenią dialogu prawdy i wolności w każdym człowieku jest sumienie. To tu dokonuje się osąd praktyczny, czyli co należy czynić, a czego unikać. Sumienie nie jest jednak wolne od niebezpieczeństwa błędu. Dlatego kluczowym zadaniem duszpasterzy i wychowawców, ale także każdego wierzącego jest troska o formację sumienia. Tylko bowiem uformowane sumienie pozwala człowiekowi dostosowywać się do obiektywnych norm moralności i uniknąć ślepej samowoli w podej-

ARCHIDIECEZJA
KATOWICKA

EPISKOPAT POLSKI

ARCHIDIECEZJA
KATOWICKA

EPISKOPAT POLSKI

mowaniu decyzji (por. KDK 16). Szczególną rolę pełni tu Kościół i jego Magisterium, który jest nauczycielem prawdy i ciąży na nim obowiązek, aby głosił i autentycznie nauczał Prawdy, którą jest Chrystus, a zarazem powagą swoją wyjaśniał i potwierdzał zasady porządku moralnego, wynikające z samej natury ludzkiej (VS, 64). W tym zadaniu nieodzowną pomoc stanowi wielkie dzieło pontyfikatu św. Jana Pawła II, jakim jest Katechizm Kościoła Katolickiego. Pozostaje on bowiem punktem odniesienia w naszych codziennych wyborach i ocenach rzeczywistości.

Misję formacji sumień Kościoła realizuje także poprzez regularną katechezę dzieci, młodzieży i dorosłych, formację w ruchach i stowarzyszeniach, a także coraz częściej w mediach społecznościowych, m.in. w formie odpowiedzi na stawiane pytania. Kluczowa jest praca spowiedników i kierowników duchowych, którzy poprzez rozmowy, pouczenia, a przede wszystkim poprzez sprawowanie sakramentów kształtują ludzkie sumienia. W tym miejscu zachęcamy do osobistej formacji wszystkich wierzących, która dokonuje się poprzez codzienną praktykę modlitwy rachunkiem sumienia i częstą spowiedź.

IV. „Żywy pomnik” św. Jana Pawła II

Formacją sumień młodych ludzi zajmuje się również Fundacja „Dzieło Nowego Tysiąclecia”. Wspólnota stypendystów-studentów w Toruniu – wspomina absolwentka programu stypendialnego Magdalena – była dla mnie oparciem i duchowym domem, do którego lubię wracać. Świadomość, że w tym samym mieście żyją osoby, które kierują się podobnymi wartościami i potrafią zrozumieć moje wątpliwości lub wspólnie poszukiwać odpowiedzi na nurtujące pytania, była bardzo budująca w czasie studiów. Fundacja co roku swoją opieką obejmuje blisko dwa tysiące zdolnych uczniów i studentów z niezamożnych rodzin, z wiosek i małych miejscowości całej Polski, a w ostatnim czasie także z Ukrainy.

W przyszłą niedzielę, podczas kwesty przy kościołach i w miejscach publicznych, będziemy mogli wesprzeć materialnie budowany przez nas wszystkich od 22 lat „żywy pomnik” św. Jana Pawła II. Dziś, w obliczu trudności finansowych wielu rodzin, przez składane ofiary mamy szansę podtrzymać, a niejednokrotnie przywrócić nadzieję w sercach młodych ludzi na lepszą przyszłość i realizację ich edukacyjnych aspiracji dla dobra Kościoła i Ojczyzny. Niech udzielone w ten sposób wsparcie, nawet w obliczu osobistych trudności i niedostatków, będzie wyrazem naszej solidarności i wyobraźni miłosierdzia.

Na czas owocnego przeżywania XXII Dnia Papieskiego udzielamy wszystkim pasterskiego błogosławieństwa.

PASTERZE KOŚCIOŁA KATOLICKIEGO W POLSCE
obecni na 392. Zebraniu Plenarnym KEP
Zakopane, 6-7 czerwca 2022 roku

ARCHIDIECEZJA KATOWICKA

ABP WIKTOR SKWORC
METROPOLITA KATOWICKI

LISTY PASTERSKIE I KOMUNIKATY

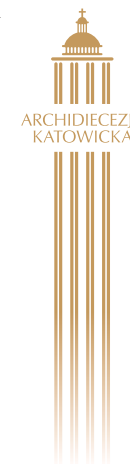
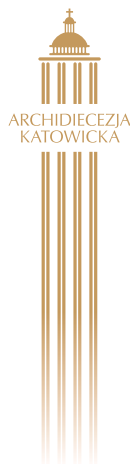
142

Komunikat na 51. Dzień Środków Społecznego Przekazu

Drodzy Diecezjanie, Już po raz 51. przeżywamy w Kościele Dzień Środków Społecznego Przekazu. Inicjatywa, zapoczątkowana przez ojców Soboru Watykańskiego II, zwraca uwagę na obecność i rolę mediów w naszym życiu.

Media tradycyjne, takie jak radio i telewizja, prasa, a także portale internetowe oraz media społecznościowe są częścią naszej codzienności. Kształtują nasz obraz świata, wpływają na nasze wybory, informują i formują. Nie sposób banalizować czy lekceważyć ich znaczenia we współczesnym świecie.

Dzisiejsza niedziela to dobra okazja, by przypomnieć o mediach katolickich, zwłaszcza tych, związanych z naszą archidiecezją i podziękować tym wszystkim, którzy regularnie czytają „Gościa Niedzielnego”, „Małego Gościa Niedzielnego”, słuchają naszego archidiecezjalnego Ra-

dia eM oraz korzystają z portali internetowych gosc.pl i wiara.pl. Ludzie, tworzący te media, starają się rzetelnie dostarczać sprawdzone informacje o świecie i Kościele, próbują patrzeć na wydarzenia polityczne, społeczne i kulturalne z perspektywy wartości chrześcijańskich i komentować je w świetle katolickiej nauki społecznej.

Tygodnik „Gość Niedzielny” przygotowuje się do swoich setnych urodzin. Radościom i wspomnieniom coraz częściej zaczynają towarzyszyć troski z uwagi na pojawiające się trudności związane z kryzysem energetycznym i ekonomicznym, w tym z rosnącymi cenami papieru. Czas pandemii i aktualna wojna wpłynęły także na podniesienie kosztów dystrybucji. Tym bardziej dziękuję tym wszystkim, którzy w każdą niedzielę zapraszają „Gościa” do swoich domów i kupując nasze pismo, wspierają pracę i zaangażowanie dziennikarzy i redaktorów. Oby było nas coraz więcej. Tylko wspólnymi siłami będziemy w stanie stawić czoła nowym wyzwaniom i pokonywać trudności. Jestem przekonany, że dojrzałe i profesjonalne media katolickie mogą pomagać nam wszystkim jeszcze pełniej żyć duchem Ewangelii.

Życzę owocnej lektury i dobrego słuchania, a wszystkim zgromadzonym na niedzielnej Mszy św. udzielam pasterskiego błogosławieństwa.

† WIKTOR SKWORC

Arcybiskup Metropolita Katowicki
Katowice, 16 września 2022 roku
VA I-63/22

143

Zaproszenie młodzieży Archidiecezji Katowickiej na Święto Bierzmowanych

Drodzy Rodzice Bierzmowanych i Świadkowie! Drodzy Bierzmowani! Na początku nowego roku szkolnego chcemy we wspólnocie archidiecezji, parafii i rodzin wspomnieć przeżywane przez Was niedawno spotkanie z Duchem Świętym w sakramencie bierzmowania.

Będziemy wspólnie dziękować wszechmocnemu Bogu za Ducha Świętego i Jego dary podczas Archidiecezjalnego Święta Bierzmowanych, które odbędzie się w sobotę 15 października br. pod hasłem: „Młodzi - mocni Duchem”.

Bardzo serdecznie zapraszam młodzież z wszystkich parafii naszej archidiecezji, która w minionych dwóch latach przyjęła sakrament bierzmowania. Do katedralnego wieczernika w Katowicach zapraszam także świadków bierzmowania i animatorów.

Dziękując Bogu za sakrament prowadzący ku dojrzałości chrześcijańskiej, otworzymy nową kartę Waszego współdziałania z Duchem Świętym i zaangażowania w dzieło ewangelizacji. W ramach naszego spotkania doświadczymy bogactwa i piękna młodego Kościoła zebranego na celebracji Eucharystii, radosnej zabawie oraz wspólnym posiłku. Spotkanie rozpoczniemy o godz. 10.30, planowane zakończenie ok. godz. 16.00.

Drodzy Młodzi Przyjaciele! Wraz z innymi szafarzami sakramentu bierzmowania oczekuję Was w katedrze Chrystusa Króla w Katowicach, a na drogę pielgrzymowania udzielam Wam błogosławieństwa: w imię Ojca i Syna, i Ducha Świętego!

† WIKTOR SKWORC

Arcybiskup Metropolita Katowicki
Katowice, 28 września 2022 roku
VA I-66/22

Zarządzenie:

1. Zaproszenie należy odczytać w ramach ogłoszeń parafialnych w niedzielę 2 października br. oraz udostępnić na stronie internetowej parafii i w gazecie parafialnej.
2. Prosimy katechetów o przekazanie zaproszenia uczniom pierwszych i drugich klas szkół ponadpodstawowych, którzy w minionych dwóch latach przyjęli sakrament bierzmowania.
3. Prosimy duszpasterzy o zorganizowanie parafialnych/dekanalnych wyjazdów młodzieży na Archidiecezjalne Święto Bierzmowanych.

BP MAREK SZKUDŁO

Wikariusz Generalny

144

Słowo na październik

Drodzy Diecezjanie! Bracia i Siostry w Chrystusie!

Kończy się pierwszy miesiąc kolejnego roku szkolnego i formacyjnego, w którym już bez ograniczeń możemy uczestniczyć w życiu Kościoła. Znowu jesteśmy razem na Eucharystii, która daje życie, gromadzimy się w parafiach na spotkaniach grup modlitewnych i apostołskich. Z wdzięcznością patrzymy na posługę duszpasterzy, na trud szkolnych katechetów oraz zaangażowanie liderów i animatorów wspólnot. Wrześniowe spotkania nowych rad duszpasterskich i ekonomicznych są wyrazem zaangażowania i troski wiernych o Kościół w duchu synodalnym.

Życzę wszystkim światła Ducha Świętego w trosce o formację młodego pokolenia, szczególnie w dziele przygotowania do przyjęcia sakramentów Eucharystii i bierzmowania, a także w prowadzeniu narzeczonych do sakramentu małżeństwa.

Wkrótce rozpocznie się nowy rok akademicki. Błogosławię wszystkim podejmującym trud studiów i rozeznawania drogi swojego powołania. Z pasterską troską myślę o alumnach Wyższego Śląskiego Seminarium Duchownego, zwłaszcza o nowych kandydatach do kapłaństwa.

Przed nami październik – miesiąc wielkiej modlitwy Kościoła. W modlitwie różańcowej przez ręce Matki Bożej powierzmy Jezusowi Chrystusowi to wszystko, czym żyje nasza archidiecezja, parafie, rodziny i każdy z nas. Będziemy upraszać dar pokoju dla całej rodziny ludzkiej.

Różaniec jest streszczeniem naszej wiary, wyjątkową modlitwą biblijną o wielowiekowej tradycji, jest też skuteczną modlitwą wstawienniczą. Modlitwa różańcowa bywa pomocą również w chwilach trudnych. Warto uświadomić sobie, że nasz nowy błogosławiony, ks. Jan Franciszek Macha modlił się w więzieniu na różańcu, który sam zrobił z włókien swojego siennika. Ten niezwykły różaniec zachował się i jest dla nas

dzisiaj wyjątkową pamiątką, niemal relikwią, którą pozostawił nam ten święty człowiek.

Szczególną moc ma wspólna modlitwa różańcowa podczas codziennych nabożeństw, a także we wspólnotach róż różańcowych, które istnieją w niemal wszystkich parafiach naszej archidiecezji.

Wspólnota Żywego Różańca przeżywa teraz szczególny czas nowenny lat przed jubileuszem 200-lecia istnienia, który będziemy obchodzili w roku 2026. W ramach przygotowań do jubileuszu, w różnych kościołach archidiecezji – nazywanych kościołami stacyjnymi Wielkiej Nowenny – odbywają się spotkania modlitewne i formacyjne dla róż różańcowych z poszczególnych dekanatów.

Serdecznie zapraszam członków Żywego Różańca i wszystkich wspólnot pielęgnyjących kult Matki Najświętszej do katowickiej katedry w sobotę 8 października na XI Pielgrzymkę Archidiecezjalną. Pragniemy zjednoczyć się w modlitwie różańcowej od godz. 10.30, a szczególnie podczas południowej Mszy św. koncelebrowanej z duszpasterzami grup różańcowych.

Tegoroczna pielgrzymka będzie miała charakter dziękczynny za dar beatyfikacji Pauliny Jaricot - założycielki Papieskiego Dzieła Rozkrzewiania Wiary i Żywego Różańca. Dzieła, które założyła, trwają 200 lat i wciąż przynoszą Kościołowi dobre, ewangeliczne owoce. U ich początków była głęboka, osobista więź Pauliny ze Zbawicielem, któremu już w młodości oddała całe swoje serce. Żyjąc jako osoba świecka, czerpała siły z codziennej Eucharystii, powierzając wszystkie swoje dzieła opiece Matki Najświętszej. Pozostawiła nam przykład umiłowania Kościoła, troski o misję, a także o lepszy los ludzi pracy. Ufam, że jej beatyfikacja, przede wszystkim zaś jej wstawiennictwo w niebie będzie dla całej wspólnoty Żywego Różańca wielką łaską i nowym impulsem do trwania w modlitwie różańcowej w łączności z Kościołem.

Pielgrzymów do katowickiej katedry zachęcam również do odwiedzenia nowo otwartego Panteonu Górnośląskiego, który ukazuje nie tylko naszą historię, ale również pulsuje tradycją i życiem archidiecezji. Przy okazji tej pielgrzymki, ale również w innym czasie warto również odwiedzić nową siedzibę Muzeum Archidiecezjalnego oraz Izbę Pamięci bł. ks. Jana Franciszka Machy i Salę Misyjną w budynku Wyższego Śląskiego Seminarium Duchownego, w pobliżu katedry.

Na pielgrzymowanie do katedry oraz przeżywanie października w modlitewnej jedności udzielam członkom wspólnot Żywego Różańca i wszystkim uczestnikom niedzielnej Eucharystii pasterskiego błogosławieństwa.

† WIKTOR SKWORC

Arcybiskup Metropolita Katowicki
Katowice, 16 września 2022 roku
VA I-67/22

HOMILIE METROPOLITY

145

Bądźcie świętymi, ponieważ ja jestem święty

Homilia Arcybiskupa Katowickiego
Pielgrzymka duchowieństwa; Katedra, 3 września 2022 roku

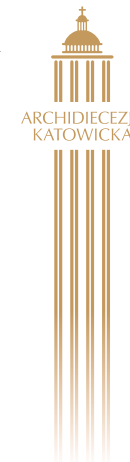
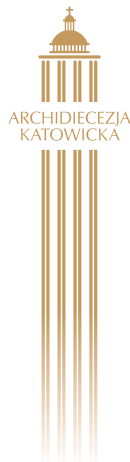
1. W pierwszą sobotę miesiąca września – zgodnie z tradycją – spotykamy się jako prezbiterium Kościoła katowickiego i modlimy się o nasze uświęcenie. To znaczy modlimy się za siebie nawzajem; modlimy się o nowe powołania do służby ewangelii. „Powiedział też do nich: «Żniwo wprawdzie wielkie, ale robotników mało; proście więc Pana żniwa, żeby wyprawił robotników na swoje żniwo» (Łk 10, 2). Więc prosimy Pana żniwa a mobilizują nas o tego nie tyle motywacja negatywna: malejąca liczba prezbiterów, katechetów, alumnów i świeckich studentów teologii. Wszak potrzeba robotników żniwa wszędzie, w każdym środowisku; w rodzinie i szkole; w sąsiedztwie i miejscu pracy, potrzeba robotników Panu żniwa, który „wyprawia” robotników na swoje żniwo. A naszym zadaniem i powołaniem jest prosić Pana żniwa z wiarą i przekonaniem; ale też z poczuciem realizmu, wszak z własnego doświadczenia wiemy, że pójdzie za Nim, to nie popołudniowy spacer tylko pełna ryzyka wędrówka, niepozostawiające złudzeń posłanie: „ Idźcie, oto was posyłam jak owce między wilki” (Łk 10,3).

O losie posłanych - apostołów słyszeliśmy w pierwszym czytaniu z Listu św. Pawła do Koryntian, który konkluduje: „Staliśmy się jakby śmieciem tego świata i odrazą dla wszystkich, aż do tej chwili”. Dlatego uprzednio wzywa do realizmu i pokory: „Cóż masz, czego byś nie otrzymał? A jeśliś otrzymał, to czemu się chełpisz tak jakbyś nie otrzymał”.

Bracia, tak wiele otrzymaliśmy, dlatego modlimy się indywidualnie i wspólnotowo, intensywnie w czasie, kiedy wspominamy rocznice i zmierzamy w stronę jubileuszu 100-lecia stulecia naszego lokalnego Kościoła. I z wdzięcznością wspominamy decyzję Stolicy Apostolskiej z 7 listopada 1922, powołującą do istnienia administraturę apostolską, która trzy lata później została podniesiona do rangi diecezji. Dziękujemy za jej pierwszego administratora, który podejmował wraz ze współpracownikami strategiczne decyzje dotyczące zarówno duszpasterstwa jak i administracji. Jak wiemy ksiądz August Hlond, syn tej ziemi był człowiekiem wykształconym i obytym w świecie, co niewątpliwie ubogaca człowieczeństwo każdego. I chociaż nie było mu dane z uwagi na przeniesienie go w czerwcu 1926 r. już jako biskupa katowickiego na stolicę biskupie: Poznań i Gniezno i ustanowienie prymasem Polski, tych planów i zamierzeń realizować, to były one podejmowane przez następców, bo w Kościele rządzi prawo następstwa i kontynuacji. Prawo siania, podlewania i wzrostu, który daje Bóg (por. 1 Kor, 3, 1-9).

Działając w duchu znajomości tych praw, dnia 5 czerwca 1927 r. ówczesny biskup śląski Arkadiusz Lisiecki symbolicznym wykopaniem pierwszej łopaty ziemi pod fundamenty, rozpoczął uroczyste budowę katedry. Kamień węgielny pod budowę katowickiej katedry położył w dniu 4 września 1932 r. kolejny już biskup śląskiego Kościoła: Stanisław Adamski. (W uroczystości uczestniczyli: abp Adam Stefan Sapieha, bp Antoni Szlagowski, bp Bernard Dembek, nuncjusz apostolski abp Francesco Marmaggi, wojewoda Michał Grażyński i członkowie kapituły katedralnej oraz rzesze wiernych). Inauguracja budowy katedry stała się ważnym wydarzeniem kościelnym i społecznym. Dobrze zachowany kamień węgielny, można zobaczyć na ścieżce w Panteonie, gdzie został wyeksponowany razem z kielichem, który bł. Emil Szramek, jako przewodniczący Komitetu Budowy Katedry w tym dniu katedrze podarował.

2. Kamień węgielny w dosłownym tłumaczeniu oznacza głowę kąta (narożnika domu, węgła). Określenie obecnie funkcjonuje jako związek frazeologiczny, to znaczy określenie oznacza coś innego niż tworzące go

słowa. Kamień węgielny nie oznacza, że początkiem budowli jest bryła węgla i to stąd pochodzi nazwa. Przymiotnik węgielny jest pochodnym wyrazem od rzeczownika – węgiel (róg, narożnik), wywodzącego się z języka starosłowiańskiego. Rozumiemy ten wyraz jako początek czegoś nowego, podwaliny, fundament, podstawa nowego początku. Rzeczywiście kamień węgielny włożony w fundamenty katedry od strony południowej wskazywał i zapowiadał nową rzeczywistość: katedrę biskupa śląskiego.

Określenie „kamień węgielny” występuje w Piśmie Świętym aż 12 razy. Kamień jako fundament. Pierwszy raz określenie pojawiło się w Księdze Psalmów: „Kamień odrzucony przez budujących stał się kamieniem węgielnym” (PS 118, 22). Kamień o, którym mowa w Psalmie 118 najpierw zostaje odrzucony, a następnie dołożony do budowli jako wybrany. Jest to symbol samego Jezusa, którego odrzucił Izrael. W swojej przypowieści o dzierżawcach winnicy Jezus wyznał, że to On jest kamieniem węgielnym Kościoła – Nowego Izraela. Nowy Testament i w Dziejach Apostolskich ukazuje Chrystusa jako kamień węgielny, fundament Królestwa Bożego, podporę wierzących. Jest on również przedstawiony jako kamień zgorszenia i obrazy dla niewiernych. Właśnie w Nowym Testamencie jest On kamieniem węgielnym, głową Kościoła, którego fundamentem są 12 apostołowie, a wierni są kamieniami tego dzieła, budowli.

Wierzący jako symbol kamieni. „Zbliżając się do tego, który jest żywym kamieniem, odrzuconym wprawdzie przez ludzi, ale u Boga wybranym i drogocennym, wy również niby żywe kamienie, jesteście budowani jako duchowa świątynia, by stanowić święte kapłaństwo, dla składania duchowych ofiar, przyjemnych Bogu przez Jezusa Chrystusa” (1P, 2,4-5). Wierni często nazywani są żywymi Kamieniami, wygładzonymi (ociosanymi) i przepelnionymi miłością Kościoła, które połączone są ze sobą ręką Boga, a podporą ich jest wiara w Chrystusa – niewzruszony kamień.

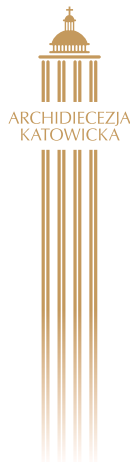
3. Drodzy Bracia! Jako stający najbliżej ołtarzowego kamienia, symbolu Chrystusa, należymy do budowniczych Kościoła, Jego mistycznego ciała, używając do budowania sakramentów; przez które działa sam Zbawiciel. Tak spełnia się dzieło ewangelizacji i zbawienia, bo „Bóg daje wzrost”.

Przed nami w przestrzeni 100-lecia dzieło zabawienia podejmowały pokolenia świeckich i duchownych, wielu „Pawłów i Apollosów”, którzy

już przeszli do wieczności. Wspominamy ich w kalendarzu liturgicznym; naszą powinnością jest o nich pamiętać, szczególnie w rocznicę śmierci. Dziś chcemy wspomnieć wszystkich duchownych, ofiary II wojny światowej a było ich trzy tysiące. Wśród nich naszych błogosławionych ks. Józefa Czempieła, Emila Szramka i Jana Franciszka Machę. Chcemy szczególnie podziękować za łaskę jego beatyfikacji w tej katedrze w pamiętnym dniu 20 listopada 2021 r. Wszyscy zaangażowani w jego proces przyznajemy, że w czasie jego trwania czuliśmy się jak pionki na szachownicy Bożych planów. A w planach Bożych było ukazanie nam tego kapłana, naszego współbrata jako wzoru na czas wojny, której wtedy nikt nie przewidywał. Mówi nam bł. Jan Franciszek jak należy pomagać ofiarom wojny, co czynimy bogatsi o jego świadectwo, przykład i odwagę; uczy jak znajdować sprzymierzeńców i wolontariuszy; jak skutecznie i dyskretnie pomagać. Stał się patronem naszego seminarium duchownego. Jestem przekonany, że niejednemu powołanemu dodał i doda odwagi, aby szedł wytrwale za głosem powołania; by wytrwał do końca. Niech odwagi dodają nam myśli bł. Jana Franciszka, które cytuje tego-roczny Kalendarz Liturgiczny. Ta, która kończy miesiąc sierpień brzmiała: „Duch Święty jest tym dla duszy, czym światło dla oczu. Człowiek, który wyszedł z ciemności na światło, widzi dużo nieznanych przedmiotów rzeczy. Podobnie rozjaśnia się w duszy, w której zamieszkał Duch Święty. Człowiek ogląda świat w świetle nadprzyrodzonym”. A w środę responsorium (1 Kor 6, 19-20; Kpł. 11, 43,44) odmawiane w Laudesach brzmiało: „Ciało wasze jest przybytkiem Ducha Świętego, który w was jest, a którego macie od Boga, i już nie należycie do samych siebie. Za wielką bowiem cenę zostaliście nabyci. Chwalcie więc Boga w waszym ciele. Nie plugawcie samych siebie. Bądźcie świętymi, ponieważ ja jestem święty. Chwalcie więc Boga w waszym ciele”.

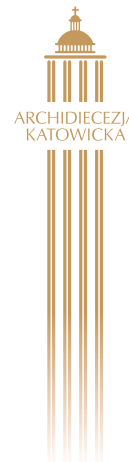
Dziękujemy za te słowa i uświadamiamy sobie, że nasze ciało jest świątynią Ducha Świętego. Pamiętamy o naszych spotkaniach z Duchem Świętym w sakramentach: chrztu, bierzmowania i święceń: diakonatu, prezbiteratu i episkopatu.

Kiedy celebруем Eucharystię, to mamy codzienną relację z Duchem Świętym, bo Go przywołujemy, aby przemienił postacie eucharystyczne i nas. Byliśmy wsłuchani w Ducha Świętego w czasie II Synodu i w czasie Synodu o synodalności. Pamiętamy, że jest architektem Kościoła, Wichrem i Ogniem. Mocno to podkreśla starożytna tradycja syryj-

ARCHIDIECEZJA
KATOWICKA

ARCHIDIECEZJA KATOWICKA

ARCHIDIECEZJA
KATOWICKA

ARCHIDIECEZJA KATOWICKA

ska, która uciekając się do języka biblijnych obrazów powtarza często, że przyjmując Ciało i Krew Chrystusa wierzący przyjmują również Ducha Świętego, Jego łaskę i dar nieśmiertelności. Św. Efreem w dziele O Męce pisze: „Bierzcie, spożywajcie z wiarą, bez wahania, albowiem to jest ciało moje, a ten, kto je spożywa z wiarą, spożywa wraz z nim ogień Ducha Bożego”. W jego Pieśni o Eucharystii czytamy: „Ogień i Duch był w łonie, które Cię zrodziło. Ogień i Duch był w rzece, która Cię ochrzciła. Ogień i Duch są w chrzcie, jak w chlebie i kielichu, jest ogień i Duch W Twym chlebie żyje ukryty Duch, który nie może być spożyty. W Twym winie płonie Ogień, który nie może być wypity. Duch w Twym chlebie, Ogień w Twym winie są wielkimi cudami jakie przyjmują nasze wargi. Pan zstąpił na ziemię do ludzi, czyniąc ich nowym stworzeniem. Jak aniołom tak i ludziom dał Ogień i Ducha, by się stali wewnątrznie Ogniem i Duchem. Tu nowy cud Pana: Ogień i Duch do pożywania i picia Niegdyś spadł ogień jako kara na grzeszników’ teraz spada Ogień łaski i mieszka w chlebie”.

Bracia! Niech w czasie codziennej Eucharystii spada na was Ogień łaski; niech zapala w was ogień pasterskiej miłości oraz pragnienie świętości. Amen.

146

Wskazania dla Ruchu Światło-Życie

Słowo Arcybiskupa Katowickiego na zakończenie

Dnia wspólnoty Ruchu Światło-Życie;

Katedra, 4 września 2022 roku

1. Kiedy weźmiemy do ręki Syntezę Krajową Synodu 2021-23, to na stronie 38 znajdziemy wykaz najczęstszych wątków i słów jakie występowały w syntezach diecezjalnych. Wspomnę tylko dwa pierwsze słowa w nich wypowiedane, łącznie 1400 i 1200 razy, a są to słowa: parafia i wspólnota.

Bracia i Siostry, drodzy oazowicze! Już w tym zastawieniu można wyczytać pragnienie, aby każda parafia była wspólnotą. To jest i wasze pragnienie już przez was realizowane; dlatego przyjmijcie podziękowa-

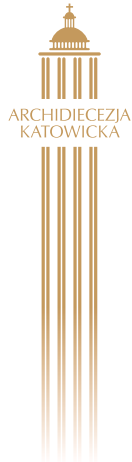
nie za budowanie wspólnoty, parafialnej rodziny rodzin w myśl wskazań S.B. Franciszka Blachnickiego, który postanowienia Soboru Watykańskiego II przekładał na działania duszpasterskie.

Wszystkie gałęzie Ruchu Światło-Życie – z założenie i w praktyce – budują wspólnotę, która realizuje plany Ojca w zjednoczeniu z Chrystusem, w miłości i jedności Ducha Świętego.

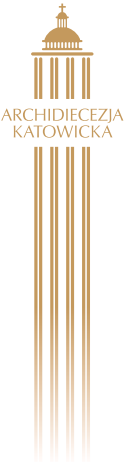
Zachęcam was byście obdarzeni różnymi charyzmatami, wsłuchani w Ducha Świętego wytrwale, w duchu synodalności, budowali Kościół -Wspólnotę, tym bardziej, że wszyscy jako Lud Boży mamy udział w minus, czyli obdarowaniu kapłańskim, prorockim i królewskim Chrystusa.

2. Plany Ojca przez Chrystusa w Duchu Świętym realizujemy również, jeśli wprowadzamy pokój. Wszyscy – a zwłaszcza my – ludzie Chrystusa, ludzie Ruchu Światło-Życie – mogą i powinni współdziałać w budowaniu bardziej pokojowego świata: począwszy od rozbrojenia własnego serca, poprzez relacje w rodzinie, społeczeństwie i środowisku. Warto jednak, byśmy pamiętali, że pokój Pański nie jest darem, na który inni muszą sobie zasłużyć przez dobre życie, albo mogą go nabyć od nas za pomocą dostępnych im środków. Pokoju nie gwarantuje wyrównanie rachunków, ale wielkoduszność. Pokój, który niesiemy w sobie po Mszy świętej, jest owocem naszego „przejścia” przez ręce Jezusa, przyjęcia logiki życia ofiarowanego, wyrazem gotowości do bycia wydanym. Pokój jest domeną ludzi błogosławionych, którzy naśladują Jezusa w dobrym mówieniu Ojcu o siostrach i braciach. Jest darem Ducha dla jednania ludzi, aby świat coraz bardziej był domem Ojca. Niech nas w tym działaniu wspomaga Królowa Pokoju i męczennicy II wojny światowej, zwłaszcza nowo beatyfikowanego ks. Jana Franciszka Macha, z ducha oazowicz, męczennik wojny dany nam na czas wojny.

3. Ruch Światło-Życie już z nazwy opowiada się za życiem od Poczęcia do naturalnej śmierci. Dlatego trzeba podnosić – prywatnie i publicznie głos w obronie życia jak to zrobiło Katolickie Stowarzyszenie Lekarzy Polskich. 7 lipca br. Parlament Europejski przyjął rezolucję, która uznaje, że „bezpieczna i legalna aborcja jest podstawowym prawem i jako taka powinna być zawarta w Karcie Praw Podstawowych Unii Europejskiej, która ma taką samą wartość jak traktaty UE”. Katolickie Stowarzyszenie Lekarzy Polskich wydało oświadczenie, w którym nie zgadza się z 324 europosłami Parlamentu Europejskiego, protestuje wobec pomysłu wprowadzenia zmiany w art. 7 Karty Praw Podstawowych i oświadcza,

ARCHIDIECEZJA
KATOWICKA

ARCHIDIECEZJA
KATOWICKA

taka rezolucja nie jest prawem”. Jest krokiem ku cywilizacji śmierci, a nie życia. Bo każdy poczęty człowiek ma prawo do życia a nie do aborcji.

Dlatego, za każdy gest obrony życia, chociażby przez duchową adopcję; za wspieranie i życzliwe towarzyszenie kobietom w stanie błogosławionym i za udzielanie pomocy uchodźcom składam szczerze Bóg zapłać.

4. Kościół jest wspólnotą pamięci. Szczególnym jej wyrazem jest znajdujący się pod nami Górnośląski Panteon, który umożliwia spotkanie w przestrzeni multimedialnej z osobami wartościowymi, to znaczący żyjącymi wartościami jakimi owocuje życie ewangelią. Panteon w ostatniej odsłonie prowadzi do strefy duchowości, gdzie zwiedzający spotkają się z osobami o pięknym, ofiarnym człowieczeństwie, które w języku Kościoła nazywamy świętością. Wtedy istnieje szansa przypomnienia sobie swojego powołania, a może nawet przyjęcie przesłania mającego swoje szczytne miejsce w Panteonie, Sługi Bożego ks. Franciszka Blachnickiego, który nam wszystkim przypomina:

„Miłość ostatecznie polega na tym, żeby dać siebie. Nie zatrzymać siebie dla siebie, ale posiadać siebie po to, żeby ciągle dawać siebie”, aby służyć wspólnemu dobru. (F. Blachnicki, Życie moje oddaję, Krościenko 2000, s. 25-29).

Na tę służbę – niech nam Bóg błogosławi.

147

Psallite sapienter

Homilia Arcybiskupa Katowickiego
Inauguracja nauki w Studium Muzyki Kościelnej;
Katowice – Bogucice, 5 września 2022 roku

Inaugurujemy nowy rok studiów / nauki w Studium Muzyki Kościelnej im ks. Roberta Gajdy w Katowicach. Nowy nie tylko w odniesieniu do nowego czasu roku nauki i formacji:

- nowy, bo działający w nowej strukturze jako Wydział Zamiejscowy Diecezjalnego Instytutu Muzyki Kościelnej w Opolu;
- nowy, bo w nowym miejscu i za jego udostępnienie oraz przygotowanie składam podziękowanie tutejszej parafii p.w. św. Szczepana w Bogucicach;

- nowy, bo pod nowym kierownictwem i z nowymi studentami;
- nowy, bo otrzymuje właśnie do nauki konieczny instrument, mechaniczne organy.

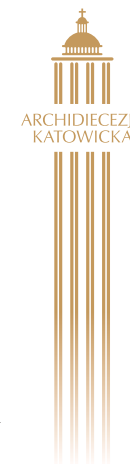
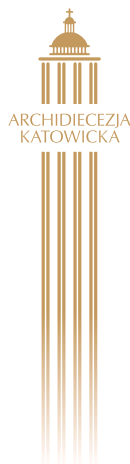
Drodzy! Wiemy, że struktury nie działają same. W strukturach działają ludzie, dlatego najpierw chciałem im podziękować. Dyrektorowi Studium p. dr Michałowi Duźniakowi oraz wszystkim wykładowcom; szczególnie Bóg zapłać tym, którzy kończą swoją posługę w studium.

Bracia i Siostry! W świecie wojen i podziałów, chciałbym posiłkując się nauczaniem papieża Benedykta XVI i Franciszka wskazać na integracyjną rolę muzyki w Kościele i w społeczeństwie, bo czyż nie jest integracyjne, jednoczące, wspólnotowe słuchanie muzyki w NOSPR-ze czy koncertu organowego w katowickiej katedrze bądź w jakimkolwiek innym miejscu?

Papież Benedykt, jak wiemy sam gra na pianinie, co z pewnością było poprzedzone latami nauki. Jego rozważania i nauczanie na temat muzyki nie mają charakteru pouczeń muzykologicznych. Już jako znany teolog J. Ratzinger szukał punktów stykowych między wiarą o sztuką; między wiarą a muzyką. W swoich uwagach nawiązał m.in. do psalmu 47 mówiącego o Bogu na tronie królewskim. Psalmista wielokrotnie wzywa: śpiewajcie, klaskajcie w dłonie, uderzcie w trąby itd.: a w wers: 47,8: wzywa: hymn zaśpiewajcie. Św. Hieronim tłumaczy ten werset, co kard. Ratzinger przywołuje: „psallite sapienter.” Wzywa do tego, by śpiewać mądrze, by przekaz treści miał coś z komunikowania mądrości. W ten sposób kard. Ratzinger dochodzi do ważnego punktu: spotkania muzyki z mądrością.

A psalm dzisiejszy również koresponduje z naszym spotkaniem: jest wielkim wezwaniem, aby Izrael czcił Boga tańcem; grał mu na bębnie i cytrze; trzeba to jednak czynić mądrze to znaczy w taki sposób, by środek nie stał się celem; by Celu nie zasłonił. Przy okazji – trzeba powiedzieć i przypomnieć, że psalm responsoryjny jest integralnym elementem liturgii Słowa; nie wolno go skracać a tym bardziej eliminować, bo stanowi pomost między czytaniem a Ewangelią. A Ewangelia była dziś o wyborze 12-tu apostołów i mocy płynącej od Jezusa, która uzdrowia wszystkich.

Drodzy! Obaj papieże w swoim nauczaniu zwracają uwagę na wartość muzyki towarzyszącej liturgii, która dodaje wartości, blasku słowom zawartym w Piśmie Świętym; dzięki czemu pokolenie słuchające muzyki liturgicznej czy sakralnej otrzymuje szansę odkrycia czy pogłębienia

tajemnic naszej wiary. „W przedziwny sposób muzyka zdolna jest do zaprowadzenia jedności w wielości, do syntezy różnych faktów dźwiękowych w jedną nierozzerwalną całość wyższego rzędu, w pewnym sensie przedstawia się jako proces integracyjny, w wyniku którego z wielu brzmień powstaje jedno wspól-brzmienie – symfonia. Z tą zdolnością łączy się tajemna siła oddziaływania muzyki, jej dynamika wspólnoto-twórcza”. Tak więc jej wpływ buduje żywą wspólnotę, która słuchając, bądź wykonując utwory muzyczne, łączy różnorodność w jednej pieśni uwielbienia Boga.

Muzyka pomaga w tym, by budować i integrować wspólnotę Kościoła: poznawanie bogactwa muzyki i jej praktyczne wykorzystanie w pełni służą temu, by we współczesnym świecie, zachowując tradycję Kościoła, ubogacać ją o to, co przynosi współczesność. Więc „psallite sapienter”.

Z własnego doświadczenia wiemy, że słuchanie muzyki, również to wspólnotowe prowadzi do refleksji, może uczyć mądrości i mobilizować do budowania kulturowej wspólnoty wartości.

Życzę adeptom naszego Studium wytrwałości w zdobywaniu koniecznych umiejętności do przekazywania treści muzyki a za papieżem Franciszkiem powtarzam: „Zachęcam Was, abyście nie stracili z oczu tego istotnego celu: pomagać wspólnocie liturgicznej i ludowi Bożemu w przeżywaniu i uczestniczeniu, wszystkimi zmysłami fizycznymi i duchowymi, w Tajemnicy Boga. Muzyka sakralna i śpiew liturgiczny mają za zadanie oddawać nam istotę chwały Pana, Jego piękna, Jego świętości, która otula nas jak „światlisty obłok”. (Papież Franciszek, 2017, Przemówienie o muzyce liturgicznej (6.04.2021).

Bracia i Siostry! Dzisiejsza Ewangelia – mówi o wyborze 12-tu. A aklamacja przed Ewangelią wprowadza element realizmu, kiedy przywołuje słowa Jezusa: „Nie wy Mnie wybraliście, ale Ja was wybrałem, abyście szli i owoc przynosili”.

Życzę wam, by wam towarzyszyło poczucie misji. Jako organiści i muzycy kościelni macie misje do spełnienia; odkrywajcie – w tym podzielonym świecie – integracyjną rolę muzyki i kościelnego śpiewu; zwłaszcza chorału gregoriańskiego.

Drodzy! Słowa „abyście szli i owoc przynosili” rozumiemy szeroko a dzisiaj odnosimy je do was. Zostaliście powołani do pełnienia pięknej i odpowiedzialnej misji, do służby Kościołowi muzyką, więc – psallite sapienter – jak nas pouczył św. Hieronim. Amen.

148

Świadkowie wiary!

Homilia Arcybiskupa Katowickiego
Inauguracja roku katechetycznego;
Katedra, 10 września 2022 roku

Siostry i Bracia, Drodzy Katecheci i Katechetki! Drogie Osoby Życia Konsekwowanego!

1. Kiedy rozpoczynamy nowy rok szkolny i katechetyczny to najpierw trzeba wspomnieć miniony, aby wam serdecznie podziękować „za pracę i znoyny trud”; za nieustanną gotowość podejmowania posługi nauczania i wychowywania w szkole i w parafii. Miniony rok szkolny był również „obciążony” zdalnym nauczaniem. Dlatego dziękujemy za ogromny wysiłek włożony w ostatnich miesiącach w organizację i prowadzenie lekcji religii w przestrzeni Internetu; za utrzymywanie relacji i więzi.

Trudno dziś precyzyjnie prognozować jak ostatecznie będzie wyglądało nauczanie w rozpoczętym roku szkolnym. Na horyzoncie pojawiają się inne zagrożenia niż pandemia, jak chociażby niepozbawione podstaw kasandryczne zapowiedzi, że w jesieni i w zimie może dość do ograniczenia dostaw energii elektrycznej czy ciepła, koniecznego do ogrzewania szkolnych pomieszczeń. Niezależnie od tych scenariuszy – a mamy nadzieję, że się nie spełnią - podejmujemy wysiłki zmierzające do przywrócenia „normalności”, a więc powrotu uczniów do zajęć stacjonarnych i regularnego życia sakramentalnego. Do tego celu warto wykorzystać „punkty węzłowe” w parafiach, do których należy katecheza przygotowująca do I Komunii Świętej i bierzmowania. Ważne jest też proponowanie dzieciom i młodzieży doświadczenie wiary w parafiach, nie tylko w ruchach i stowarzyszeniach, ale również w spotkaniach grup rówieśniczych. Istotną rolę mogą odegrać tutaj parafialne lub diecezjalne rekolekcje przed i po bierzmowaniu oraz rekolekcje szkolne. A są one zawsze ewangelizacyjną szansą.

2. Drodzy Katecheci i Katechetki! Czas II Synodu i czas Synodu o synodalności zachęca nas do wysłuchiwanie i dialogu z uczniami. Bądźcie gotowi mierzyć się pytaniami młodzieży, nawet jeśli one będą trudne.

Konieczna jest: wytrwała cierpliwość, modlitwa za uczniów i świadectwo służby prawdzie, która wyzwala. Coraz bardziej ważna jest też indywidualizacja w podejściu do uczniów wobec bardzo zróżnicowanego poziomu ich wiary. Dlatego coraz częściej konieczna jest ewangelizacja młodego pokolenia. I obrona młodych przed zagrożeniami: wymienię tylko dwa: alkohol, bo średnia wieku inicjacji alkoholowej w Polsce wynosi obecnie 12 lat. W rozmowie opublikowanej niedawno w Rzeczpospolitej (Plus Minus) na pytanie: „Kto sprzedaje alkohol 12-latkom”, socjolog, pedagog społeczny, diagnosta uzależnień odpowiada: „Nikt im nie sprzedaje. W domu mają”. I drugie zagrożenie, o którym też nie można w ramach lekcji religii i katechezy milczeć to nikotynizm. Ktoś ostatnio postulował, aby miesiąc wrzesień ogłosić miesiącem „bez papierosa”, aby dorośli dali dobry przykład dzieciom i młodzieży. W zakresie tych i innych uzależnień, o których mówi umieszczony w najnowszym GN poradnik dla rodziców „Dzieci w wirtualnej sieci”, wskazana jest wasza współpraca z rodzicami i szkolnym pedagogiem, co zawsze związane jest z darem pozalekcyjnego czasu. W przestrzeni darowanego czasu pojawiają się możliwości odkrycia a nawet rozwoju życia duchowego w ramach tzw. „duszpasterstwa szkolnego”, które jest szczególnie ważne dla uczniów „wylogowanych” z parafii i ich rodziców. Jego elementem (duszpasterstwa szkolnego) może być muzyka.

W miniony wtorek inaugurowaliśmy nowy rok kształcenia w Studium Muzyki Kościelnej. W wygłoszonej homilii wybrzmiały m.in. i takie słowa: „Muzyka to dziedzina sztuki, która ma moc przeniesienia w inny wymiar, oczyszczania i uszlachetniania a dobrze wykorzystując muzyczny język Kościoła, ma szansę wpływać na integrację ludzi wierzących, budowanie wspólnoty. W tym ludzi młodych, dla których muzyka liturgiczna i kościelna – może być formą ewangelizacji a nawet nowej ewangelizacji, wszak muzyczna spuścizna Kościoła jest bardzo różnorodna i może służyć nie tylko liturgii, lecz można ją wykonywać na koncertach i wykorzystać w szkolnej nauce religii i parafialnej katechezie”.

3. Rok 2022 zapisuje się w naszej pamięci jako rok napaści na Ukrainę. Tak wiele osób – przede wszystkim kobiet i dzieci oraz młodzieży uciekało przed koszmarem wojny do naszego kraju. W naszych szkołach pojawili się ukraińscy uczniowie. Dziesiątki z Was wzięło udział w kursie podstaw języka ukraińskiego, by móc porozumieć się z naszymi gośćmi z Ukrainy. Poświęciliście w tym celu kilka sobót. Bóg zapłać

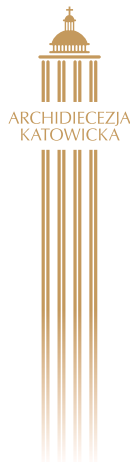
za zrozumienie jak ważna jest komunikacja w ich języku ojczystym i za każdą formę zaangażowania będącą wyrazem troski o uchodźców. Dzięki Wam tak wiele zespołów klasowych w szkołach zaangażowało się w przygotowanie „paczki dla Ukrainy” oraz w wiele lokalnych inicjatyw. Uczniowie włączali się w nie jako wolontariusze dając nam jasny sygnał, że opowiadają się po stronie dobra. Tym bardziej więc należy w szkołach tworzyć szkolne Koła Caritas lub ad hoc grupy wolontariackie dla podjęcia konkretnej pomocy.

4. Bracia i Siostry! Wobec napięć w społecznych – w szkole i poza nią – trzeba pamiętać o hasle trwającego roku liturgicznego: „Posłani w pokoju Chrystusa”. Bądźcie wprowadzającymi pokój w szkolnym środowisku; bądźcie ponad podziałami, bo jesteście w szkole z mandatu Kościoła, który głosi i przekazuje pokój Zmartwychwstałego, buduje wspólnotę i ma na uwadze dobro wspólne a nie wspieranie partykularnych interesów.

Waszym powołaniem i zadaniem jest bycie świadkiem wiary, a nie tylko nauczycielem religii. Nie wystarczy być w szkole, ale trzeba uczestniczyć w życiu parafii, na terenie której się katechizuje (msze szkolne, różaniec, inne nabożeństwa itp.). Wykwalifikowani nauczyciele religii powinni być wierni swojej misji i podejmować nauczanie religii, a nie innych przedmiotów. A katecheta, który katechizuje w szkole podstawowej niech katechizuje również w przedszkolach, wszak nauczanie religii w przedszkolu nie przynosi ujmy, wręcz przeciwnie jest często, niejako zastępczo w imieniu rodziców, położeniem fundamentu, co tak ważne w dobrej laicyzacji rodzin.

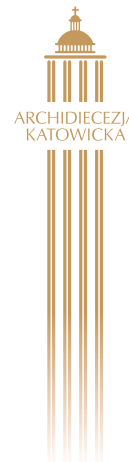
5. Drodzy, Siostry i Bracia! Wchodząc w nowy rok szkolny uświadamiamy sobie, że wszyscy jesteśmy uczniami w szkole Jezusa. Ten jest dobrym nauczycielem, kto pozostał uczniem i ma świadomość, że jeszcze tak wiele może się nauczyć, zwłaszcza jeśli chodzi o duchowy rozwój, duchowy wzrost.

W postawie ucznia przyjmujemy zatem przesłanie dzisiejszej Ewangelii, która nie jest wykładem z zakresu dendrologii czy budownictwa. Uczy ona, że są dobrzy ludzie, którzy stają się źli i ostatecznie wydają złe owoce, i odwrotnie, że są źli, którzy się zmieniają i na koniec wydają dobre owoce. Co więc ostatecznie znaczy, że „każde dobre drzewo wydaje dobre owoce” (Mt 7,17). Znaczy, że ten dobry pozostaje dobrym tak długo, dopóki nie znuży się czynieniem dobra. Wytrwale czyni dobro

ARCHIDIECEZJA
KATOWICKA

ARCHIDIECEZJA KATOWICKA

ARCHIDIECEZJA
KATOWICKA

ARCHIDIECEZJA KATOWICKA

i nie męczy się. Czyni dobro i nie poddaje się pokusie lenistwa czy nawet kompromisu ze złem. Czyni dobro i nie ustaje aż do poziomu heroizmu. Czyni dobro i nawet jeśli przypadkiem odstąpi od takiego zachowania przez zmęczenie, popadnie w pokusę czynienia zła albo przestraszy się nieubłaganych wymagań, przyznaje się do tego szczerze, wyznaje to w prawdzie, żałuje w sercu i zaczyna od nowa.

Nie wystarczy mówić: „Panie, Panie!”. Trzeba słuchać i wypełniać; oprzeć się na Skale, czyli inaczej zjednoczyć się Chrystusem. Właśnie w pierwszym czytaniu św. Paweł wskazał na Eucharystię jako tajemnicę zjednoczenia. Jako na miejsce i czas udziału w Krwi i Ciele Chrystusa. Jako miejsce tworzenia jednego Ciała; Kościoła, mistycznego Ciała Chrystusa. Bogaci tym doświadczeniem prowadźcie katechizowanych w czasoprzestrzeń tej tajemnicy tworząc grupy Eucharystycznego Ruchu Młodych.

Niech ta Eucharystia nas zjednoczy z naszym Panem i Nauczycielem w wspólnotę Kościoła. Wszyscy go tworzący – Posłani w pokoju Chrystusa - mają misję do spełnienia: „Idźcie na cały świat i głoscie Ewangelię wszelkiemu stworzeniu!” (Mk 16,15). Amen.

149

Tak bowiem Bóg umiłował świat

Homilia Arcybiskupa Katowickiego

Pielgrzymka Chorych do Lourdes; 14 września 2022 roku

Liturgia słowa Bożego wiąże dzisiejsze święto Podwyższenia Krzyża Świętego z głównym przesłaniem Ewangelii św. Jana, zawartym w słowach samego Jezusa Chrystusa: „Tak bowiem Bóg umiłował świat, że Syna swego Jednorodzonego dał, aby każdy, kto w Niego wierzy, nie zginął, ale miał życie wieczne” (J 3,16).

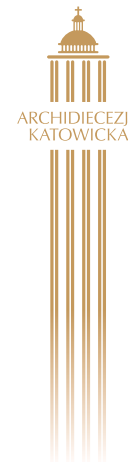
Powyższe stwierdzenie wyraża z jednej strony syntezę Bożego objawienia, z drugiej zaś staje się najkrótszą katechezą o tajemnicy zbawienia. Tajemnica ta kształtowała się już w Starym Testamencie. Jej obrazowym ukazaniem było m.in. umieszczenie przez Mojżesza na wysokim palu miedzianego węża – znaku działania Boga, który niewiernym Hebrajczykom przywracał życie (Lb 21,8-9).

Do Chrystusa z kolei przychodzi Nikodem, członek żydowskiej rady. Spotyka się z Nim w nocy, być może dlatego, aby inni nie widzieli, że rozmawia z kontrowersyjnym w oczach faryzeuszy Jezusem z Nazaretu. Nikodem szuka odpowiedzi na jedno z najważniejszych pytań egzystencjalnych: w jaki sposób człowiek może być uratowany od śmierci i zbawiony? Wiedział bowiem, że grzech ma na tyle śmiertelną moc, iż może człowieka zrujnować i zatracić. Pytanie Nikodema porusza również nas, pielgrzymów maryjnego sanktuarium w Lourdes. W jaki sposób możemy osiągnąć prawdziwe życie i szczęście, radość i pokój? Czy i jak będziemy zbawieni?

Wraz z Nikodem otrzymujemy odpowiedź konkretną i bardzo obrazową. Wypowiada ją nasz najwyższy autorytet – Syn Boży, który „ogłosił samego siebie, przyjmawszy postać sługi, [...] uniżył samego siebie, stając się posłusznym aż do śmierci – i to śmierci krzyżowej. Przedziwny sposób naszego zbawienia wybrał Bóg. Jednak nie sam krzyż sam w sobie jest źródłem zbawienia, ale miłość Boga do każdego z nas wyrażona Chrystusową śmiercią na krzyżu. Miłość ta, chociaż jest w pełni bezinteresowna, domaga się naszej odpowiedzi. Stanowi ją wiara w myśl przywołanych już słów: „Tak bowiem Bóg umiłował świat, że Syna swego Jednorodzonego dał, aby każdy, kto w Niego wierzy, nie zginął, ale miał życie wieczne”.

W ten sposób otrzymujemy prawdziwy obraz Boga, który pragnie, aby każdy z nas, ufający Bożym planom niezależnie od życiowych kontekstów, przeciwności, a nawet znoszonych cierpień, nie zaginął, ale cieszył się wiecznym przebywaniem z Bogiem. Taka jest najważniejsza treść Ewangelii, Dobrej Nowiny, nie tylko głoszonej, ale także uobecnionej w tej chwili, w godzinie Eucharystii, pamiątki męki, śmierci i zmartwychwstania Jezusa Chrystusa. Wchodzmy więc z wiarą w tajemnice naszego zbawienia, w misterium Boga – Miłości miłosiernej!

Naszą medytację zakończę dzisiaj – w święto Podwyższenia Krzyża świętego – słowami papieża Franciszka z adhortacji „Chrystus vivit” (Chrystus żyje!), skierowanej w 2019 r. do osób młodych i całego Ludu Bożego: „[...] Chrystus z miłości oddał samego siebie aż do końca, aby cię zbawić. Jego rozpostarte ramiona na krzyżu są najcenniejszym znakiem przyjaciela, który potrafi posunąć się do ostateczności [...]. Popatrz na Jego krzyż, przyłgnij do Niego, daj się zbawić, ponieważ «Ci, którzy pozwalają, żeby ich zbawił, zostają wyzwoleni od grzechu, od smutku, od

wewnętrznej pustki, od izolacji». A jeśli grzeszysz i odchodzisz, On cię podnosi na nowo mocą swego krzyża. Nigdy nie zapominał, że «On przebacza siedemdziesiąt siedem razy. Za każdym razem bierze nas w swoje ramiona. Nikt nie może nas pozbawić godności, jaką obdarza nas ta nieskończona i niewzruszona miłość. On pozwala nam podnieść głowę i zacząć od nowa, z taką czułością, która nas nigdy nie zawiedzie i zawsze może przywrócić nam radość» (CV 118-119).

PERSONALIA

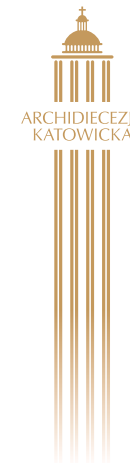
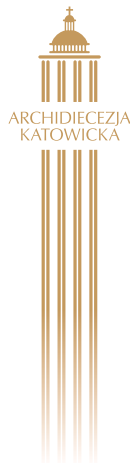
150

Dekrety i nominacje

Ks. Adamczyk Marek SVD	ojciec duchowny kapłanów dekanatu Rybnik
Ks. Bernacki Marek	koordynator ŚDM w archidiecezji katowickiej
Ks. Iwański Henryk	ojciec duchowny kapłanów dekanatu Siemianowice Śląskie
Ks. Klyczka Jan	kanonik honorowy Kapituły Katedralnej Katowickiej
Ks. Klyczka Jan	rezydent w parafii Wniebowzięcia NMP w Czerwionce-Leszczynach - Czuchowie
Ks. Maciejewski Waldemar	kapelan Domu Opieki Honorata w Chorzowie – Maciejkowicach
Ks. Sitek Krzysztof	ojciec duchowny kapłanów dekanatu Katowice – Bogucice
Ks. Śmieciński Grzegorz	przewodniczący Archidiecezjalnej Komisji Liturgicznej
Ks. Waszczak Wojciech	kapelan Hospicjum im. Jana Pawła II w Żorach
Ks. Wieczorek Łukasz	duszpasterz młodzieży w archidiecezji katowickiej

Moderatorzy Ruchu Światło-Życie i Dzieci Maryi

Ks. Brejza Krzysztof	moderator Ruchu Światło-Życie w dekanacie Ruda Śląska
Ks. Bryk Błażej	duszpasterz Dzieci Maryi w dekanacie Kochłowice
Ks. Chwała Ryszard	duszpasterz Dzieci Maryi w dekanacie Boguszowice
Ks. Fenisz Marek	duszpasterz Dzieci Maryi w dekanacie Jastrzębie-Zdrój
Ks. Harnasz Michał	moderator Ruchu Światło-Życie w dekanatach Bieruń i Lędziny
Ks. Hołyś Konrad	moderator Ruchu Światło-Życie w dekanacie Boguszowice
Ks. Iwanecki Mateusz	moderator Ruchu Światło-Życie w dekanatach Pogrzebień i Pszów
Ks. Kocima Łukasz	duszpasterz Dzieci Maryi w dekanacie Gorzyce
Ks. Kotyński Łukasz	duszpasterz Dzieci Maryi w dekanacie Katowice - Śródmieście
Ks. Lampa Marek	moderator Ruchu Światło-Życie w dekanacie Katowice - Załęże
Ks. Leszczyna Marek	duszpasterz Dzieci Maryi w dekanacie Mysłowice
Ks. Ludwik Daniel	duszpasterz Dzieci Maryi w dekanacie Wodzisław Śląski
Ks. Matonóg Marcin	duszpasterz Dzieci Maryi w dekanacie Ruda Śląska
Ks. Michalski Bogdan	duszpasterz Dzieci Maryi w dekanacie Miedźna
Ks. Nawrot Łukasz	duszpasterz Dzieci Maryi w dekanacie Mikołów
Ks. Organista Marek	moderator Ruchu Światło-Życie w dekanacie Świętochłowice
Ks. Pawlus Jacek	duszpasterz Dzieci Maryi w dekanacie Pawłowice

Ks. Płaczek Łukasz	duszpasterz Dzieci Maryi w dekanacie Bieruń
Ks. Przybylski Michał	duszpasterz Dzieci Maryi w dekanacie Niedobczyce
Ks. Seweryn Mateusz	moderator Ruchu Światło-Życie w dekanacie Katowice - Bogucice
Ks. Skiba Łukasz	moderator Ruchu Światło-Życie w dekanatach Chorzów i Chorzów Batory
Ks. Socha Marcin	moderator Ruchu Światło-Życie w dekanacie Gorzyce
Ks. Sontag Piotr	duszpasterz Dzieci Maryi w dekanacie Katowice - Bogucice
Ks. Staś Mariusz	duszpasterz Dzieci Maryi w dekanacie Łędziny
Ks. Szolc Szymon	duszpasterz Dzieci Maryi w dekanacie Piekary Śląskie
Ks. Sztamberek Wojciech	duszpasterz Dzieci Maryi w dekanacie Tychy Nowe
Ks. Wysłucha Tomasz	duszpasterz Dzieci Maryi w dekanacie Tychy Stare

Zwolnieni z funkcji i urzędów

Ks. Górski Jan	przejście na emeryturę zgodnie z prawem uczelnianym
Ks. Kardaczyński Marek	inkardynowany do diecezji Piza, Włochy
Ks. Klyczka Jan	penitencjarza w bazylice św. Wojciecha w Miłkowie
Ks. Kozłowski Krzysztof	inkardynowany do diecezji Rieti, Włochy
Ks. Krupa Mateusz	zwolniony z obowiązków duszpasterskich w archidiecezji katowickiej, skierowany do pracy w Polskiej Misji Katolickiej w Anglii i Walii
Ks. Nowrot Krzysztof	duszpasterza młodzieży w archidiecezji katowickiej

Spis Treści

STOLICA APOSTOLSKA

137	Orędzie na XXXVII Światowy Dzień Młodzieży 2022 i 2023 . . .	451
-----	--	-----

EPISKOPAT POLSKI

138	Słowo z okazji rozpoczęcia nowego roku szkolnego 2022/2023 . . .	458
139	Oświadczenie w sprawie Raportu o stratach poniesionych przez Polskę w wyniku agresji i okupacji niemieckiej w latach 1939-1945 . .	460
140	Komunikat z okazji 108. Światowego Dnia Migranta i Uchodźcy w Kościele	461
141	List pasterski zapowiadający obchody XXII Dnia Papieskiego	465

ARCHIDIECEZJA KATOWICKA

ABP WIKTOR SKWORC METROPOLITA KATOWICKI

LISTY PASTERSKIE I KOMUNIKATY

142	Komunikat na 51. Dzień Środków Społecznego Przekazu	469
143	Zaproszenie młodzieży na Święto Bierzmowanych	470
144	Słowo na październik	472

HOMILIE METROPOLITY

145	Pielgrzymka duchowieństwa, 3 września 2022	474
146	Dzień wspólnoty Ruchu Światło-Życie, 4 września 2022	478
147	Inauguracja nauki w Studium Muzyki Kościelnej, 5 września 2022 .	480
148	Inauguracja roku katechetycznego, 10 września 2022	483
149	Pielgrzymka Chorych do Lourdes, 14 września 2022	486
150	PERSONALIA	488

